

การสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
ของ
วิชัย เพียรกสิกรรม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ตุลาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ
ของ
วิจัย เพียรภักดีกรรม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ตุลาคม 2546

1 2546 2546

วิชัย เพียรกลสิกรรม.(2546). การสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ผาณิต บิลมาศ, รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพจน์ท์.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แบบทดสอบประกอบด้วย 3 แบบทดสอบ คือ การไครฟ์ การชิพ การพัตต์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 200 คน ได้มาสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ มีค่าความเชื่อมั่นระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการทดสอบซ้ำ ($r = .653-.878$)
2. ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ มีค่าความเป็นปรนัยระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน ($r = .540-.638$)

THE CONSTRUCTION OF GOLF SKILLS TEST
FOR STUDENTS OF SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
WICHAI PEARNKSIKUM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
October 2003

Wichai Peanksikum. (2003). *The Construction of Golf Skills Test for Students of Srinakharinwirot University*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Phanit Billamas. Assoc. Prof. Tawate Piriyaopon.

The main objective of this study was to construct a test on general golf skills for students of Srinakharinwirot University. The test was divided into three parts which were on driving, chipping and putting. The participants were 200 randomly-selected students of Srinakharinwirot University of the 2003 academic year. The data collecting method was the test constructed by the owner of this study. The results of the study showed that;

1. The reliability of the test was high, with correlation from repeating the test ($r = .653 - .878$) significant at the .05 level.
2. The objectivity of the test was medium to high with the correlation from the 3 participants who completed the test ($r = .540 - .638$) significant at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ของ
วิชัย เพียรกลสิกรรม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คนบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ผาณิต บิดมาศ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เทวศร์ พิริยะพูนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธำมณี ปัสมีสำราญ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้เพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตาอย่างสูง จากรองศาสตราจารย์ ผาณิต บิลมาศ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพจน์ที่ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำปรึกษาและนำมาแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่อง ให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัวทะสุวรรณ โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ศ. ชัยการณั ทะสุวรรณ ที่เปรียบเสมือนบิดาของผู้วิจัย ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อุตสาห์ สัมพันธ์ธัญ และอาจารย์วรวิทย์ ประยงค์ทอง ที่ให้โอกาสช่วยเหลือให้คำปรึกษาตลอดมา

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกท่านที่ให้คำปรึกษาช่วยเหลือและห่วงใยเป็นกำลังใจด้วยดี มาโดยตลอด

ประโยชน์และคุณค่าจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้คุณแม่ทับทิม คงยุทธที่เป็นกำลังใจ และแรงผลักดันจิตใจต่าง ๆ ที่สำคัญ ที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสนับสนุนและช่วยเหลือมาโดยตลอดมา

วิชัย เพียรกสิกรรม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบข่ายของการศึกษาค้นคว้า	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวความคิดในการศึกษาค้นคว้า	4
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	5
การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ	5
หลักการวัดและการประเมินผล	12
ทักษะพื้นฐานของกีฬากอล์ฟ	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
งานวิจัยในต่างประเทศ	23
งานวิจัยในประเทศ	27
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
แหล่งข้อมูลและประชากร	30
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	31
การจัดกระทำข้อมูล.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	46
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	46
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	47
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	47
อภิปรายผล	50
ข้อเสนอแนะ	52
บรรณานุกรม.....	53
ภาคผนวก	56
ประวัติย่อผู้วิจัย	70

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1	35
2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	36
3 ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระหว่างคะแนนตามแบบทดสอบของผู้วิจัยที่ทำการทดสอบในครั้งที่ 1 กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยอาจารย์ผู้นำแบบทดสอบไปทดสอบ	37
4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Inter Correlation Coefficient) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1	38
5 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	39
6 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	40
7 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	41
8 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	42
9 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	43
10 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)	44

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การตัดด้วยหัวไม้ไคร้ฟเวอร์	15
2 การตีลูกชีพ	17
3 การพัดศ์	18
4 การจับไม้แบบวาร์ดอน	19
5 การจับไม้แบบวาร์ดอน.....	19
6 การจับไม้แบบวาร์ดอน	20
7 การจับไม้แบบอินเตอร์ล๊อคกริฟ	20

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากสภาพปัจจุบันของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ หรือในยุคข้อมูลข่าวสาร และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรืออาจเรียกได้ว่ายุคอินเทอร์เน็ต (Internet) ที่ก้าวล้ำทันโลกอย่างรวดเร็ว มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องกว้างขวางไปทั่วโลก จนทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ได้ให้ความสนใจและความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับทำให้มนุษย์ลืมนึกถึงจำเป็นต่อชีวิตหรือลืมสนใจในสุขภาพของตนเอง โดยขาดการออกกำลังกาย ทำให้ทรัพยากรบุคคลของชาติต้องอ่อนแอลง การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นวิธีหนึ่งที่เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ และช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางกายที่ดี ซึ่งมีกีฬาอยู่หลายประเภท ทั้งนี้จะต้องเลือกและพิจารณาให้เหมาะสมกับบุคคล กลุ่มคน สังคม เพศ และวัยที่แตกต่างกัน

กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่ต่างจากกีฬาอื่นหลายประการ เช่น อุปกรณ์การเล่นมีหลายชิ้น และสภาพสนามมีความแตกต่างกัน เป็นกีฬาที่แข่งขันกันตามความสามารถของตนเองด้วย คุณสมบัติที่แตกต่างจากกีฬาอื่น ๆ นี้เองจึงทำให้กอล์ฟเป็นกีฬาที่นิยมมาก และนับวันจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในประเทศไทย เพราะสภาพดินฟ้าอากาศของเราเอื้ออำนวยให้สามารถเล่นกีฬานี้ได้เกือบจะเรียกว่าตลอดปี ประกอบกับอุปนิสัย และความสามารถของคนไทยที่มีความมานะ อดทน ศึกษาค้นคว้า เพื่อจะทำในสิ่งที่ดีกว่า และต่อสู้อุปสรรคต่าง ๆ อย่างไม่ย่อท้อเมื่อถึงคราวที่ต้องเผชิญ ซึ่งกอล์ฟมีส่วนช่วยสร้างเสริมสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว และสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ก็มีอยู่ในคนไทยเรา ดังนั้นกอล์ฟนอกจากจะเป็นกีฬาที่ส่งเสริมสุขภาพอนามัยให้กับคนทุกเพศทุกวัยแล้ว ยังมีส่วนสร้างเสริมสังคมไทยให้เจริญก้าวหน้าอีกด้วย (กฤษฎา จุลชาติ. 2543:1-2)

กอล์ฟเป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นิยมของบุคคลโดยทั่วไป กอล์ฟเป็นกีฬาที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการฝึกและการเล่นเพราะกอล์ฟมีขั้นตอนในการเล่น คือ การไครฟ์ การชิพ การพัตต์ ซึ่งเขาจะต้องนำวิธีการทั้ง 3 อย่างมาประกอบการเล่นกับตนเองและผู้อื่น ในระยะทางที่ไกลกว่ากีฬาประเภทอื่น และต้องปฏิบัติตามกฎกติกาอย่างเคร่งครัด เพราะกอล์ฟเป็นกีฬาที่ทำให้เกียรติกับผู้เล่นทุกคนและทุกระดับ (พ.ต. ชัยการณัฏ ทะสุวรรณ. ม.ป.ป.)

ในอดีตกอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นอยู่ในกลุ่มเล็ก ๆ ในสังคมระดับสูง ซึ่งส่วนมากจะจบการศึกษามาจากต่างประเทศเนื่องจากค่าใช้จ่ายในการเล่นกอล์ฟนั้นค่อนข้างสูง นอกจากอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นกีฬากอล์ฟที่

มีมากจำนวนขึ้นแล้วราคาก็สูงมาก อีกทั้งสนามที่ใช้ในการแข่งจริงก็มีน้อยและการที่จะเข้าไปใช้สนามก็ต้องเสียค่าสมาชิกที่สูงมาก อีกทั้งขั้นตอนในการสมัครเป็นสมาชิกก็มีความยากลำบากสำหรับผู้ที่มีความสนใจแต่ขาดทุนทรัพย์ จึงทำให้กอล์ฟเป็นกีฬาที่เล่นอยู่ในวงที่จำกัดของสังคมแคบ ๆ ได้แก่ ข้าราชการระดับสูง นักธุรกิจระดับสูง นักการเมือง หรือผู้ที่จบการศึกษาจากต่างประเทศ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากอล์ฟเป็นกีฬาที่ได้ทำการคัดเลือก “กลุ่มสังคม” โดยลักษณะของปัจจัยทางทุนทรัพย์ดังกล่าวข้างต้น และปัจจัยอีกประการหนึ่งก็คือ กฎข้อบังคับของกอล์ฟ ซึ่งกล่าวว่า “ผู้เข้าแข่งขันจะทำการออกเล่นเป็นคู่ยกเว้นในกรณีที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันจะจัดให้เล่นกลุ่มละสามหรือสี่คน ถ้าหากมีผู้เข้าแข่งขันเพียงคนเดียวหรือยอมให้ออกรอบร่วมกับกลุ่มอื่น” จากกฎข้อบังคับดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กติกาของกอล์ฟเป็นกีฬาที่บังคับให้เล่นได้เฉพาะกลุ่มเล็ก ฉะนั้นการออกรอบ (เล่นกอล์ฟ 9 หรือ 18 หลุม) จึงเป็นการพักผ่อนเฉพาะกับคนที่คุ้นเคยสนิทสนมกันหรือบางกรณีอาจใช้โอกาสนี้ทำการตกลงทางธุรกิจตำแหน่งหน้าที่การงานด้วยเพราะเหตุว่า การออกรอบในครั้งหนึ่งจะต้องเดินทาง ตลอดไปในสนามประมาณ 4-5 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลาที่มากพอที่จะทำการใด ๆ จากลักษณะ ดังกล่าวจึงทำให้ผู้สนใจที่จะฝึกหัดกอล์ฟมากขึ้น โดยเฉพาะข้าราชการระดับกลาง นักธุรกิจกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอายุส่วนมากจะอยู่ระหว่าง 25-35 ปี อีกหนึ่งหนทางที่จะนำตนเองเข้าไปในกลุ่มของบุคคลระดับสูงดังกล่าวเพื่อผลประโยชน์แห่งตนและโดยทั่วไปเมื่อสำเร็จตามเป้าหมายแล้วก็จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่สนใจกีฬากอล์ฟ อีกต่อไป

ในปัจจุบันกอล์ฟได้พัฒนาจากเกมมาสู่กีฬาอย่างเต็มรูปแบบ โดยเฉพาะในประเทศไทย จะเห็นได้ว่ามีสนามกอล์ฟ สนามฝึกซ้อมกอล์ฟ และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกอล์ฟเกิดขึ้นอย่างมากมาย และยังมีสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนกีฬากอล์ฟ เช่น วิทยาลัยพลศึกษา, ราชภัฏ และมหาวิทยาลัย ซึ่งได้บรรจุกีฬากอล์ฟไว้ในหลักสูตร ซึ่งได้ทำการเรียนจนถึงปัจจุบัน

แต่จากการศึกษาพบว่า ทักษะที่สำคัญที่ใช้ในการเรียนการสอนโดยทั่วไป คือ ทักษะการไครฟ์ ทักษะการชิพ ทักษะการพัตต์ยังขาดแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดทักษะที่เป็นมาตรฐาน การวัดทักษะกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการวัดและประเมินผลการเรียนและผู้สอน การทดสอบทักษะกีฬาจะสะท้อนให้เห็นถึงระดับความสามารถของนักเรียนอันเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการให้คะแนน และพิจารณาความก้าวหน้าในการเรียนรู้

กอล์ฟได้มีการพัฒนา กฎ กติกา รูปแบบวิธีการเล่น และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับทักษะขึ้นอย่างรวดเร็ว ครูอาจารย์ที่สอนทักษะกอล์ฟที่มีมาตรฐาน ทั้งผู้วิจัยเองก็มีความสนใจ มีความรู้และมีความสามารถทางกีฬาเป็นพื้นฐานได้ติดตามความเคลื่อนไหวกีฬาโดยตลอด ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟขึ้นมาให้สอดคล้องกับการพัฒนาการ ของกีฬา และแนวทางของหลักสูตรในปัจจุบัน ซึ่งแบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ การไครฟ์ การชิพ การพัตต์ เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบ

ในการวัดและประเมินผลนักศึกษา และเพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนกอล์ฟในระดับอุดมศึกษาอีกทั้งเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นกอล์ฟของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ คือ ค่าความเป็นปรนัย ค่าความเชื่อมั่น ค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์ภายใน

3. เพื่อสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้มีแบบทดสอบทักษะกอล์ฟในระดับอุดมศึกษา และจะเป็นแนวทางในการวัดและประเมินผลในการเรียนวิชากอล์ฟ ทั้งยังสามารถใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียน และยังแบ่งกลุ่มของผู้เรียนตามความสามารถของแต่ละคนด้วยแล้วยังส่งผลเพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่จะศึกษา

ขอบข่ายของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชากอล์ฟมาแล้วเป็นนิสิตชาย 30 คน และนิสิตหญิง 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผ่าน การเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว เป็นนิสิตชาย 100 คน และนิสิตหญิง 100 คน รวมทั้งหมด 200 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณภาพของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัย

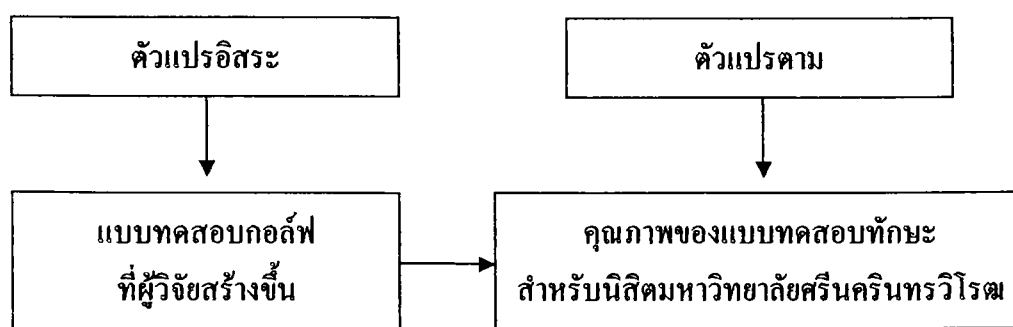
ศรีนครินทรวิโรฒ จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจำเป็นต้องใช้ศัพท์เฉพาะของวิชากอล์ฟ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันเป็นสากล เพื่อให้มีความหมายความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้ความหมายและขอบเขตดังนี้

1. แบบทดสอบ หมายถึง เครื่องมือที่นำมาใช้ในการวัดความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้เห็นผลหรือพฤติกรรมออกมา
2. ทักษะกอล์ฟ หมายถึง ทักษะกอล์ฟที่ใช้ในการตีด้วยหัวไม้ หัวเหล็ก การตีลูกสั้น การตีลูกยาว
 - 2.1 พัตต์ (Putt) หมายถึง การตีลูกบนกรีนโดยใช้ไม้พัตต์ (Putt) ในการพัตต์ ครั้งนี้กำหนดให้พัตต์ไปยังเป้าหมายที่กำหนด
 - 2.2 ไดรฟ์ (Driver) หมายถึง การตีลูกกอล์ฟจากแท่น เริ่มตีไปให้ไกลและให้ตรงเป้าหมายมากที่สุด
 - 2.3 ชิป (Chip) หมายถึง การตีลูกให้โค้งเพื่อให้ลูกลอยไปยังเป้าหมายที่กำหนด
3. นิสิต หมายถึง นิสิตชาย – นิสิตหญิง ที่กำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรอบแนวความคิดในการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสนับสนุนการศึกษาค้นคว้า
พอสสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ
 - 1.1 การสร้างแบบทดสอบ
 - 1.2 ประโยชน์ของแบบทดสอบ
2. หลักการวัด และ ประเมินผล
3. ทักษะพื้นฐานของกอล์ฟ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศ

1. การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

วิริยา บุญชัย (2529 : 8) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบหรือเครื่องมือหรือกระบวนการ
สำหรับวัดความสามารถ ความสัมฤทธิ์ผล หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบใช้วัด
สิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ จะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมา แบบทดสอบ
เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการประเมินผล

สมเกียรติ ปฏิฐิพร (2525 : 55) ได้กล่าวว่า ซึ่งเป็นแบบทดสอบการวัดและการประเมินผลเป็น
กระบวนการที่สำคัญยิ่งในการวัดผลการศึกษาความรู้ในการวัดและประเมินผลได้ใช้กันอยู่ตลอดเวลาใน
โรงเรียน ทั้งนี้เพื่อช่วยใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้การศึกษาแก่นักเรียนเป็นไปอย่างถูกต้อง

การสร้างแบบทดสอบ

ในการสร้างแบบทดสอบนั้น สุทธิ พานิชเจริญนาม (ม.ป.ป.) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบต้องอาศัยขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการทดสอบ
2. ทำความเข้าใจกับสิ่งที่ต้องการทดสอบ
3. เลือกกิจกรรมเป็นแบบทดสอบ
4. กำหนดวิธีการปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นแบบทดสอบ
5. กำหนดมาตรฐานสำหรับการจัด
6. กำหนดวิธีการในการดำเนินการทดสอบ
7. ดำเนินการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง
8. ตรวจสอบความเหมาะสมของวิธีการในการดำเนินการทดสอบ
9. สร้างเกณฑ์ปกติ
10. ความสัมพันธ์ภายใน

วิลกูส (Willgoose, 1961 : 37 – 38) ยังได้เสนอขั้นตอนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกสถานที่ทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติ

- 1.1 รายการทดสอบทุกรายการควรจัดทักษะพื้นฐาน คือ มีความง่ายและไม่ซับซ้อน
- 1.2 แบบทดสอบควรวัดการทดสอบเพียงคนเดียวในขณะปฏิบัติ
- 1.3 รายการทดสอบควรวัดความสามารถที่คล้ายสถานการณ์จริงให้มากที่สุด
- 1.4 คะแนนของการทดสอบควรจะเป็นปรนัยให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 หาความเชื่อมั่นของและรายการทดสอบ

ขั้นที่ 3 หาความเป็นปรนัยของแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 4 เลือกหาตัวที่จะเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงกับเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 5 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงกับเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 6 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างรายการทดสอบทั้งหมด

ขั้นที่ 7 จัดลำดับรายการทดสอบให้เหมาะสมจากการคำนวณในขั้นที่ 6

ขั้นที่ 8 คำนวณสูตรสำหรับการทดสอบเพื่อดำเนินการในเรื่องคะแนน

ขั้นที่ 9 ตั้งเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ

เรื่องอุไร ศรีนิลทา (2535 : 122) ได้เสนอแนะว่า การสร้างแบบทดสอบขึ้นเองจะต้องผ่านการทดลองใช้เพื่อยืนยันความตรงประเด็นและเชื่อถือได้ของข้อมูล กับความเหมาะสมของวิธีดำเนินการ และได้รับการปรับปรุงแก้ไขจนได้มาตรฐานในเรื่องเหล่านี้เสียก่อนที่จะนำไปใช้จริง การทดลองใช้แบบทดสอบก่อนการใช้จริงนี้ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์แม้แต่กับแบบทดสอบมาตรฐานด้วย

คุณสมบัติของแบบทดสอบ

สังคม ใจงาม (2541 : 15) กล่าวถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบทางพลศึกษาที่ดีมีประสิทธิภาพว่าควรประกอบด้วย

1. วัดทักษะที่สำคัญในกีฬานั้น ๆ
2. เป็นสภาพที่คล้ายคลึงกัน สภาพเล่นจริง
3. การจัดทดสอบแต่ละคน โดยผลการทดสอบ ไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลที่ 2 หรือบุคคลอื่น
4. การส่งเสริมท่าทางการเล่นได้ดี ไม่ควรมากเกินไป
5. มีวิธีการให้คะแนนอย่างชัดเจน ถูกต้อง
6. การกำหนดจำนวนครั้งในการปฏิบัติควรจะแน่นอนและเพียงพอ
7. มีจุดมุ่งหมายที่ดี และดึงดูดความสนใจ
8. สามารถนำคะแนนที่ได้มาตัดสินใจ หรือหาคุณภาพทางสถิติได้
9. เป็นเครื่องมือในการแปลความหมายในการปฏิบัตินั้น

ในปัจจุบัน นักพลศึกษา หรือครูผู้สอน วิชาพลศึกษา มักจะมีความสะดวกสบายในการใช้แบบทดสอบ เพราะเครื่องมือวัดทักษะกีฬาและวัดสมรรถภาพทางกายเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น เพราะเทคโนโลยีทันสมัยและแบบทดสอบทางพลศึกษาแต่ละประเภทกีฬามีจำนวนมาก ดังนั้นผู้ใช้จึงต้องเลือกให้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ ในเรื่องนี้ การเลือกแบบทดสอบที่ดีควรพิจารณาจากผลของการใช้แบบทดสอบโดยวิธีทางวิทยาศาสตร์ประเมินค่า ฉะนั้นเกณฑ์ที่ใช้เลือกแบบทดสอบควรมีค่าถามดังนี้

1. แบบทดสอบมีคุณภาพพอที่จะวัดในสิ่งที่วัดตามที่เรต้องการหรือไม่เป็นเรื่องของความเที่ยงตรง (Validity)
2. แบบทดสอบสามารถวัดได้อย่างถูกต้องแน่นอนหรือไม่เป็นเรื่องของความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัย (Reliability and Objectivity)
3. คะแนนจากแบบทดสอบสามารถเป็นเกณฑ์กลางได้หรือไม่

4. แบบทดสอบต้องประหยัด และได้รับประโยชน์มากที่สุดหรือไม่ เช่น ค่าใช้จ่าย เวลา และ อุปกรณ์ เป็นต้น

คุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดี

วิลกูส (Willgoose, 1961 : 21 – 28) ได้เสนอแนะคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีว่า

1. ต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง แบบทดสอบที่ดีต้องสามารถใช้วัดสิ่งที่ต้องการทราบค่าได้ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงสามารถบอกค่าของคุณภาพในสิ่งที่ต้องการทราบได้สูง
2. ต้องมีความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ความคงที่แน่นอนของแบบทดสอบ จะนำเอาแบบทดสอบนั้นไปใช้กี่ครั้งก็ตาม ผลลัพธ์จะได้เท่าเดิม เมื่อใช้กับกลุ่มประชากรเดียวกัน และสภาพแวดล้อมที่เหมือนกัน
3. ต้องมีความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนนการทดสอบ แม้ว่าข้อสอบที่นำไปใช้ใครจะเป็นผู้ให้คะแนนก็ตาม
4. ต้องมีลักษณะประหยัด (Economical) คือ ไม่ต้องใช้จ่ายในการทดสอบมากนัก
5. ต้องมีเกณฑ์ปกติ (Norm)
6. ต้องมีอำนาจในการจำแนกสูง (Discrimination Power) คือ หลังจากทำการทดสอบแล้วต้องสามารถแยกคนเก่งและคนอ่อนได้
7. ต้องดึงดูดความสนใจ (Attraction) ของผู้รับการทดสอบและท้าทายให้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่
8. ต้องมีคุณค่าในการพัฒนา (Development Value) คือ ผู้รับการทดสอบต้องมีคำแนะนำที่ทำให้สามารถรู้ถึงความสามารถและความบกพร่องของตนเอง
9. ต้องมีคำแนะนำในการทดสอบที่เป็นมาตรฐาน (Standardized Direction) แบบทดสอบที่ดีจะต้องมีคำสั่งเป็นมาตรฐานที่ทำให้ผู้รับการทดสอบได้เหมือน ๆ กัน ผลการทดสอบจึงเป็นมาตรฐานเดียวกัน

ผาณิต บิลมาศ (2530 : 38) ได้สรุปไว้ว่า แบบทดสอบที่ดีควรมีลักษณะทางด้าน

1. มาตรฐานทางเทคนิค (Technical Standard) ได้แก่
 - 1.1 ความเที่ยงตรง (Validity)
 - 1.2 ความเชื่อมั่น (Reliability)
 - 1.3 ความเป็นปรนัย (Objectivity)
 - 1.4 เกณฑ์ปกติ (Norm)

2. มาตรฐานทางการปฏิบัติ (Practical Standard)

2.1 ข้อพิจารณาทางการจัดดำเนินการทดสอบ ได้แก่

2.1.2 อุปกรณ์ (Equipment)

2.1.2 เวลา (Time)

2.1.3 เงิน (Money)

2.1.4 การนำไปใช้ประโยชน์ (Utility)

2.2 คุณค่าในการพัฒนา (Development Value)

2.2.1 ด้านร่างกาย (Physical)

2.2.2 ด้านจิตใจ (Mental)

2.2.3 ด้านสังคม (Social)

การเลือกแบบทดสอบ

จอห์นสัน และเนลสัน (Johnson and Nelson, 1974 : 63) กล่าวว่า ครูผู้สอนจะต้องมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่จะนำไปใช้ และมีความรู้เกี่ยวกับการวัด และการประเมินผล

1. เลือกเครื่องมือที่มีความเชื่อมั่น และมีความเที่ยงตรง รวมทั้งความเข้าใจ เทคนิคการวัด และแหล่งที่มาของความรู้ที่ช่วยในการดำเนินงาน

2. การเลือกวิธีการวัดและประเมินผลแบบทดสอบ

3. เลือกวิธีการเก็บข้อมูลให้มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่น และประหยัดเวลา

4. สามารถแปรผลการทดสอบให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง และผู้บริหารงานได้

5. สามารถสร้างแบบทดสอบอย่างมีความหมายและมีจุดมุ่งหมาย

6. สามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง โดยไม่เน้นทางด้านปฏิบัติแต่เพียงอย่างเดียวควรมี

แบบทดสอบวัดความรู้ด้วย

7. มีความรู้ทางสถิติ สามารถแปรผลคะแนนที่ได้จากการทดลองอย่างถูกต้อง

ประโยชน์ของแบบทดสอบ

วิริยา บุญชัย (2529 : 22 – 24) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ประการแรกของการทดสอบ คือ การประเมินสถานภาพความก้าวหน้าหรือสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนและเพื่อประโยชน์อีกหลายประการ ดังนี้

1. เพื่อให้การให้เกรดคะแนนของการทดสอบจะนำไปใช้เพื่อเป็นเป้าหมายในการให้เกรดมากกว่าเหตุผลอื่น ๆ ซึ่งในบางลักษณะก็เป็นผลดี เพราะเป็นวิธีการที่มีความเป็นปรนัยในการให้เกรด แต่ยังเป็นปัญหาถ้าหากใช้คะแนนการทดสอบเพียงอย่างเดียว เราจะเป็นเป้าหมายอย่างแคบ ๆ เท่านั้น

2. การแบ่งกลุ่มผู้เรียน (Classification) การวัดผลทางพลศึกษาจะทำให้ผู้สอนกำหนด ผู้เรียนได้ว่ามีความสามารถอยู่ในระดับใด จะอยู่ในกลุ่มเดียวกันได้หรือไม่ เพราะว่าส่วนใหญ่ในโครงการพลศึกษา จะมีกิจกรรมประเภทที่มีจำนวนมาก จึงจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องมีทักษะใกล้เคียงกันมาร่วมกิจกรรมดังกล่าว กลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกันหรือเหมือนกัน (Homogeneous Group) มีประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนการสอน และสร้างบรรยากาศสังคมได้ประโยชน์มากกว่ากลุ่มที่มีลักษณะแตกต่างกัน (Heterogeneous Group)

แบบทดสอบที่นำมาใช้ในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางกลไก แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย แบบทดสอบทักษะกีฬา การประเมินลักษณะทางสังคม การประเมินเจตคติ หรือโดยการใช้แบบทดสอบต่าง ๆ แบบทดสอบที่นำมาใช้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของการแบ่งกลุ่ม เช่น การแบ่งกลุ่มโดยใช้ความสามารถทางกลไก และต่อสมรรถภาพในการวัดกลุ่มขนาดใหญ่ เช่น นักเรียนชายที่มีความสามารถทางกลไกคล้ายกัน กำหนดให้เรียนวิชาพลศึกษาในเวลาเดียวกัน ซึ่งอาจจะมีนักเรียนหลายระดับมาร่วมกัน ก็อาจเป็นไปได้ในกลุ่มดังกล่าวนี้ ยังมีการแบ่งกลุ่มย่อยต่อไปอีกครั้งหรือสองครั้งมากกว่านี้ในแต่ละภาคการศึกษาอย่างไรก็ตามการแบ่งกลุ่มโดยอาศัยคะแนนจากการทดสอบนี้ยังปฏิบัติไม่ได้ เนื่องจากความสะดวกในการทดสอบ และองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมากมาย

3. การกำหนดสถานะต่าง ๆ ของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายโดยตรงของพลศึกษาอยู่แล้ว ผู้เรียนแต่ละคนมีสถานภาพอย่างไรบ้าง มีทักษะเฉพาะด้านใดความสามารถในการเข้ากับบุคคลอื่น ๆ เป็นอย่างไร การกำหนดสถานภาพต่าง ๆ ได้ก็ต้องมีการวัดและประเมินผล เพื่อสถานะต่าง ๆ ต้องทำก่อนสร้างหรือวางโครงการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะผลของการวัดจะเป็นพื้นฐานที่มีระบบของการสร้างโครงการพลศึกษาต่อไป

4. ช่วยในการพิจารณาคะแนนอย่างมีปรนัย การให้คะแนนวิชาพลศึกษาเหมือนหามือออกของครูพลศึกษาและวิชาชีพพลศึกษามานาน เพราะในส่วนประกอบของกระบวนการการศึกษานั้น วิชาพลศึกษาเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งแต่มีคะแนนน้อยมาก ซึ่งเป็นการมองพลศึกษาผิดพลาดทั้งผู้สอน ผู้เรียนและบุคคลอื่น ถ้าพิจารณาคะแนนเพียง 20 คะแนน จาก 100 คะแนน ก็ย่อมไม่เห็นความสำคัญใด ๆ ได้แต่บทบาทหน้าที่ความสำคัญของวิชาพลศึกษาไม่อยู่ที่คะแนน 20 คะแนน หรือ 50 คะแนน ที่เป็นปรนัยเป็นคะแนนที่ได้มาจากการวัดสิ่งเหล่านี้เท่านั้น จะทำให้วิชาพลศึกษาดำรงความสำคัญอยู่ได้

5. เพื่อการวินิจฉัยสาเหตุว่าสิ่งที่เด็กเรียนวิชาหนึ่งไม่ได้ดีเนื่องด้วยอะไร และเป็นการบอกให้ทราบว่าเด็กเก่ง ไม่เก่ง หรือเด่นด้อยทางไหน อันเป็นแนวทางช่วยแก้ไขส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ตลอดจนปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6. เพื่อเป็นการกระตุ้นการเรียนการสอน การประเมินผลการสอนของตนเอง จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ความคิดต่าง ๆ และมีทักษะ การพยายามเอาชนะตนเอง โดยการเรียนรู้ได้คะแนนมากขึ้นเรื่อย ๆ จะเป็นสิ่งเร้าให้เกิดการเรียนรู้เป็นอย่างดี

7. เพื่อเป็นแนวทางการค้นคว้าวิจัย การวัดผลเป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ข้อมูลที่ได้จากการวัดผลสามารถนำไปวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ ประสิทธิภาพของวิธีการสอน อุปกรณ์การสอน ตลอดจนหลักสูตรที่ใช้

8. เพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดผลจะช่วยให้ทราบว่าเทคนิคหรือวิธีสอนอุปกรณ์การสอนและเนื้อหาวิชาที่เราสอนไปนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ นอกจากนี้การวัดผลยังให้เราเห็นถึงความเจริญงอกงามของเด็กแต่ละคน ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการวัดผลสามารถบอกส่วนดีและส่วนเสียของโครงการสอนได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นพื้นฐานในการปรับปรุงหลักสูตรและเป็นพื้นฐานในการเรียนสอนที่มีประสิทธิภาพ

9. เพื่อวัดโครงการพลศึกษา ผลจากการทดสอบเป็นข้อมูลที่ใช้ประเมินผลโครงการพลศึกษาได้ โดยทราบเกี่ยวกับข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ไว้หรือไม่ ปฏิกริยาของนักเรียนที่มีต่อโครงการพลศึกษาเป็นอย่างไร เมื่อทราบข้อมูลต่าง ๆ ก็สามารถนำมาปรับปรุงโครงการพลศึกษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายให้มากที่สุด

หลักเกณฑ์ในการสร้างเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากร กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทดสอบสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ เกณฑ์ปกตินี้มีความจำเป็นสำหรับครูพลศึกษา เพราะการวัดผลภาคปฏิบัติของพลศึกษาในชั้นแรกผลอาจจะออกมาเป็นระยะทาง เวลา หรือจำนวนครั้ง ซึ่งจะต้องนำผลที่ได้นั้นไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นไว้แล้ว หรืออาจจะสร้างขึ้นมาใช้เอง ก็ได้ ซึ่งควรคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้

1. ประชากรที่จะต้องมีจำนวนมากพอ และมีความเกี่ยวข้องกัน (Relevance)
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติ ต้องมีความเป็นตัวแทนที่ดี โดยการสุ่มที่กระจายค่าที่ได้ไม่ต่ำหรือสูงจนเกินไป

3. เกณฑ์ปกติที่ได้ควรใช้เฉพาะกลุ่มในท้องถิ่นทั้งนั้น เพราะแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน

4. เกณฑ์ปกติต้องมีการปรับปรุงตามช่วงเวลาที่ผ่านมาไปให้มีความเป็นปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะมีการเปลี่ยนแปลงสังคมเสมอ ๆ วิริยา บุญชัย. (2529 : 29) ได้กล่าวไว้อีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาสร้างเกณฑ์ปกตินั้นจะต้องได้มาจากการสุ่มและสามารถเป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการศึกษา

2. หลักการวัดและการประเมินผล

การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ ซึ่งประการหนึ่งที่นักการศึกษาหรือผู้บริหารจะเว้นเสียมิได้ เพราะการทดสอบและการวัดผลจะเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่ได้มีการเรียนการสอนแล้ว ผลที่ได้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้แต่แรกหรือไม่ และผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากน้อยประการใด

การวัดผล (Measurement)

มีผู้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการวัดผลไว้หลายคน เช่น ชวาล แพร์ตกุล (2518 : 120) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผลเป็นกระบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่งอันมีความหมายแทนสมรรถภาพ นามธรรมที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตนเอง ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้นก็คือ เอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาออกมาเป็นเครื่องชี้ว่า เขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ปานใด

วิริยา บุญชัย (2529. 7 – 8) กล่าวว่า การวัดผล คือ การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาด ซึ่งทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะ เอาเทปหรือไม้เมตรไปวัด การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหาปริมาณโดยใช้เครื่องมือวัดนั่นเอง (Quantity) และจะให้ผลทางคุณภาพ (Quality)

นอลล์ (Noll, 1965 : 13 – 14) กล่าวว่าสรุปว่า การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้น มักหมายถึงการใช้ข้อสอบที่เป็นชุด เพื่อวัดผลทางการเรียน แต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึงแต่ข้อสอบเท่านั้น ยังหมายถึงการใช้สเกลหรือมาตราส่วนประเมินค่าแบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ

จากความหมายข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า การวัดผลคือกระบวนการเชิงปริมาณในการกำหนดค่าตัวเลข หรือสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะที่วัดโดยอาศัยเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

การประเมินทางการศึกษา มีผู้ให้ความหมายว่า “ประเมินผลการศึกษา” ไว้หลายท่านดังนี้

เยาวดี ราวชัยกุล (2521 : 14) กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการตีความหมาย

(Interpretation) และการตัดสินคุณค่า (Value Judgement) จากสื่อที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบ

แบบแผนในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนเหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินใจว่า กิจกรรมการศึกษานั้น ดีหรือเลวอย่างไร

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525 : 23 – 24) กล่าวว่า เป็นกระบวนการในการตัดสินราคา เพื่อพิจารณา บทความเหมาะสม หรือหาคุณค่าของลักษณะและพฤติกรรม เช่น ผลการเรียนรู้ ผลการปฏิบัติ โดยอาศัยข้อมูล หรือรายละเอียดที่ได้จากการวัด ดังนั้นในการประเมินผลจะต้องมีองค์ประกอบหลัก 3 ประการ คือ

1. ผลการวัด (Measurement) ทำให้ทราบสภาพความเป็นจริงของสิ่งที่จะประเมินค่า มีปริมาณเท่าไร มีคุณสมบัติอย่างไร เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์
2. เกณฑ์การพิจารณา (Criteria) ในการที่จะตัดสินว่าสิ่งใดดีสิ่งใดเลวนั้น จะต้องมีการหรือบรรทัดฐานที่ต้องการ โดยการนำผลการวัดนั้นมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. การตัดสินใจ (Precision) เป็นการชี้ขาดหรือสรุปผลการเปรียบเทียบระหว่างผลการปฏิบัติ ซึ่งได้จากการวัดกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่าสูงหรือต่ำ ทั้งนี้การตัดสินใจที่ดีต้องอาศัยการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ทุกแง่ทุกมุม และการกระทำอย่างยุติธรรม โดยอาศัยสภาพและความเหมาะสมต่าง ๆ ประกอบ หรือต้องมีคุณธรรมที่ดี

สคริฟเวน (Scriven, 1967 : 4) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินผล เป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อบ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากการที่นักวัดผลการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้นั้นพอสรุปได้ว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง การนำผลการวัดผลประเมินหรือตัดสินคุณค่าผู้เรียนมีความสามารถจะสอบได้ หรือสอบตกนั้นคือการทดสอบเห็นเหตุ การวัดเป็นผลและการประเมินค่าเป็นการนำเหตุและผลที่ได้ไปใช้อีกทีหนึ่ง การประเมินค่าที่ดี ย่อมขึ้นอยู่กับรากฐานของการวัดที่มีประสิทธิภาพด้วย การวัดและการประเมินผลการศึกษานั้น มีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน ซึ่ง วิเชียร เกตุสิงห์ (2517 : 4) ได้สรุปว่า

1. การวัดผลทำให้ขบวนการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดความสะดวก เช่น
 - 1.1 ช่วยให้อาจารย์ในการเรียนรู้เหมาะกับความต้องการ (Need) ความสามารถของแต่ละคน
 - 1.2 ช่วยกระตุ้นและนำทางให้เกิดประสบการณ์แห่งการเรียนรู้
 - 1.3 ช่วยพัฒนาและคงไว้ซึ่งทักษะและความสามารถต่าง ๆ
2. การวัดผลช่วยในการปรับปรุงวิธีการสอน วิธีสอนของครู เช่น
 - 2.1 ช่วยในการเลือกจุดมุ่งหมายในการสอน
 - 2.2 ช่วยในการเลือกเนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ และขบวนการในการสอน
 - 2.3 ช่วยในการวัดประสบการณ์ในการเรียนรู้

- 2.4 ช่วยในการนิเทศ และการบริหารการสอน
- 3. การวัดผลช่วยในการแนะแนว คือ
 - 3.1 ช่วยหาจุดเด่น และจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคน
 - 3.2 ช่วยให้เข้าใจตัวนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น
 - 3.3 ช่วยให้ทำนายแม่นยำขึ้น
- 4. การวัดช่วยในการจัดตำแหน่งทางการศึกษา คือ
 - 4.1 ช่วยในการพิจารณาปรับนักเรียนเข้าเรียนในระดับต่าง ๆ
 - 4.2 ช่วยในการปรับปรุงระบบการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น
 - 4.3 ช่วยในการจัดกลุ่มนักเรียน

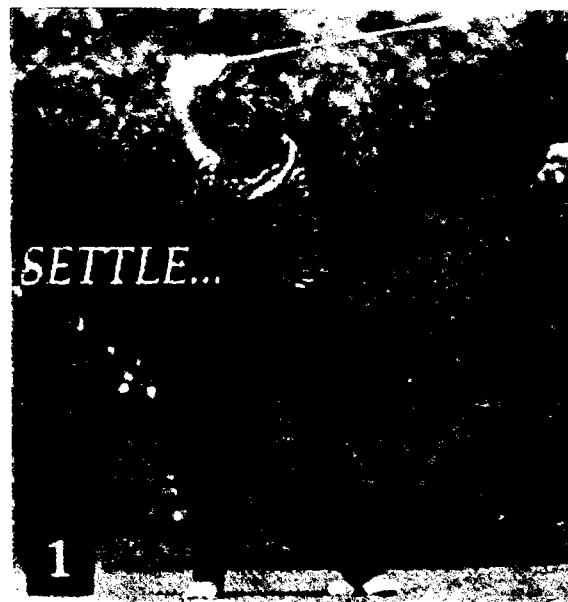
3. ทักษะพื้นฐานของกอล์ฟ

การไถร์ฟ (Driver)

การตีด้วยหัวไม้ไถร์ฟ (Driver)

บัณฑิต สุขุมถนันทน์ (2541 : 8-16) ได้กล่าวว่า เทคนิคที่จะช่วยให้การตีด้วยหัวไม้ไถร์ฟได้ดี คือ การกำหนดความสูงของที (Tee) โดยจรดหัวไม้ที่จะใช้ตีให้ติดพื้น ความสูงของที (Tee) จะเหมาะสมเมื่อวางลูกบนที (Tee) แล้วครึ่งบนของลูกกอล์ฟสูงพื้นสันหรือขอบบนของหัวไม้ขึ้นขึ้นมาปกที่ (Tee) ตรงกับตำแหน่งสันเท้าซ้ายหรือเลื่อนมาทางขวาเล็กน้อย

ในการตีหัวไม้ไถร์ฟได้ระยะนั้น สิ่งสำคัญมิได้อยู่ที่การตีลูกอย่างรุนแรง แต่อยู่ที่การตีลูกอย่างดี เหมาะเจาะ ฉะนั้นการเร่งจังหวะเหวี่ยงไม้อย่างรวดเร็วไม่ใช่สิ่งที่ช่วยให้ตีลูกได้ไกลควรเหวี่ยงไม้อย่างนุ่มนวล ไม่ต้องรีบเร่ง หมุนแกนลำตัวเต็มความสามารถ ถ่ายน้ำหนักร่าง 3 ใน 4 มาอยู่ที่ร่างกายซีกขวาที่จังหวะไม้ขึ้น และถ่ายกลับไปในจังหวะลงไม้ ตัวค้ำไม้ส่งผ่านพื้นที่ปะทะลูกไป โดยจุดประสงค์ คือ ทำให้หน้าไม้ปะทะลูก ในขณะที่หัวไม้กำลังเชิดขึ้น (เลยจุดต่ำสุดมาแล้ว) ตีในลักษณะที่กวาดผ่านลูกไป

ภาพประกอบ 1 การตีด้วยหัวไม้ไดร์ฟเวอร์ (Driver)

การตีด้วยเหล็กยาว

การตีด้วยไม้บนแท่นตี (Tee Off) กับการตีด้วยเหล็กความแตกต่างอยู่ที่ตำแหน่ง ของไม้ขณะที่ส่วนหน้าไม้ (เหล็ก) ปะทะลูก หัว ไม้จะปะทะลูกกอล์ฟเมื่อลูกกอล์ฟเริ่มเหินขึ้น ส่วนเหล็กจะตีลูกกอล์ฟก่อนจะถึงจุดต่ำสุดของวงสวิง คือ การตีกระทบลูกขณะที่ไม้เคลื่อนลง

ตำแหน่งของลูกอยู่ภายในสันเท้าซ้าย แยกเท้าทั้งสองกว้างพอที่จะยืนได้มั่นคง ไม่เสียการทรงตัว ขณะเหวี่ยงไม้ โดยให้มืออยู่นำหน้าลูกเล็กน้อย เพื่อช่วยการตีให้แม่นยำขึ้น ขณะเหล็กกระทบลูก มือต้องนำหน้าลูกเช่นเดียวกับการจรดไม้ รักษาจังหวะตีกวาดผ่านลูกไปอย่างเฉียบขาดให้องศาหน้าเหล็กทำหน้าที่ส่งลูกขึ้นเอง อย่าพยายามช้อนลูก

การตีด้วยเหล็กสั้น

ปัจจัยสำคัญในการตีด้วยเหล็กสั้น คือ ความเที่ยงตรง แม่นยำ เหล็กสั้น คือ เหล็กตั้งแต่หมายเลข 8, 9 พิชชิงเวดจ์ (Pitching Wedge) และ แซน เวดจ์ (Sand Wedge) ข้อปฏิบัติเพื่อให้ตีการได้แม่นยำมีดังนี้ ยืนใกล้ลูกกว่าเหล็กอื่นหรือไม้อื่น ระยะห่างของเท้าทั้งสองแคบเข้าเช่นกัน ลูกอยู่กึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสองข้าง หัวเข้าช้อยและชิดหุ่นช่วยในการทรงตัวขึ้นไม้เพียง 3 ใน 4 คือ มือขึ้นระดับไหล่ แต่ลำตัวหมุนเต็มที่ และต้องตีผ่านลูกไป ต้องตีให้ลูกถูกอย่างหนักแน่นและเต็มที่ (Firmly and Cleanly) หน้าเหล็กกระทบลูกก่อนจะถูกพื้น สรีระต้องนิ่งตลอดวงสวิง

การตีลูกชิพ (Chip)

การเล่นลูกชิพ (Chip) เป็นการเล่นที่อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างข้อมือและเหล็ก ซึ่งทั่วไปนิยมใช้ พิชชิงเวดจ์ (Pitching Wedge) ซึ่งระดับองศาความลาดเอียงของหน้าไม้ 52 องศา พื้นฐานการเล่นลูกชิพ คือ ยืนเปิดเท้าเล็กน้อย ร่างกายหันเอียงสู่เป้าหมาย ลูกกอล์ฟอยู่กึ่งกลางเท้าทั้งสอง กำหนดจุดที่ต้องการให้ลูกตก ลูกชิพต้องใช้มือวัดไม้ลงที่หลังลูก อย่างหนักแน่นในลักษณะ ฮิต ดาวน์ แอน ธรู (Hit Down and Through) ตลอดทุกครั้ง คือ ในหน้าเหล็กทำงานของมันเองอย่าพยายามวัดหรือช้อนลูกขึ้น

ภาพประกอบ 2 การตีลูกชิพ (Chip)

การพัตต์ (Putt)

เป็นที่ยอมรับกันมานานแล้วว่า การพัตต์ (Putt) เป็นเกมซึ่งอยู่ภายในเกมใหญ่ อีกเกมหนึ่ง เรียกว่า เกมช่อนเกม วิธีการที่นิยมปฏิบัติกันเริ่มที่ขึ้นจรดลูกให้สบายที่สุด ให้แขนทำงานได้อย่างอิสระ จับด้ามไม้ให้แน่นพอ แต่ต้องส่งผ่านความรู้สึกไปสู่ไม้ได้ดี ตำแหน่งของลูกอยู่ที่แนวเส้นเท้าซ้ายหรือด้านในเส้นเท้าซ้าย

หลังจากการตั้งท่าจรดลูกแล้วก็เป็นส่วนการพัตต์ หัวไหล่ แขน มือ และไม้จะต้องเคลื่อนที่พร้อมกันเป็นหนึ่งเดียว เปรียบเทียบได้กับการแกว่งลูกตุ้มนาฬิกา ตำแหน่งของแขน ทั้งสองตั้งแต่ไหล่ถึงมือที่จับด้ามไม้จะมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมและคงไว้ตลอดวง ไม่ว่าจังหวะลากไม้ออกหรือหลังจากไม้กระทบลูก น้ำหนักตัวกระจายลงสู่เท้าทั้งสองเท่า ๆ กัน ลำตัวและศีรษะนิ่ง รักษาส่วนหัวของพัตเตอร์ (Putter) ให้ขนานกับพื้นมากที่สุดและนานที่สุด

ภาพประกอบ 3 การพัตต์ (Putt)

1. ทักษะการจับไม้ (Grip) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการจับกริพการจับไม้ที่ดีขึ้นนั้น จะต้องช่วยให้ วงสวิงเป็นไปได้อย่างราบรื่น ไม่ติดขัด สิ่งแรกที่ควรพิจารณาคือ การจับไม้นั้น แม้กริยาตามคำพูดคือ ไม้อยู่ในมือแต่การปฏิบัติจริง ไม้กอล์ฟจะถูกจับอยู่โดยนิ้วมือของมือขวากับอุ้งมือซ้าย ไม่ได้จับเต็ม ๆ ทั้งสองมือ แต่ประการใด เพราะการจับกำแน่น ๆ นั้น มีผลให้สูญเสียสัมผัสและความรู้สึกในการตี กำลังจากการตีนั้น สร้างจากกล้ามเนื้อ แขน ขา ไหล่ ในขณะที่มือเป็นส่วนที่สร้างความรู้สึกในการตี ไม่จำเป็นต้องจับแน่นจนเกร็ง เพราะไม่ช่วยให้ตีได้ไกลขึ้น อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญ คือ การฝึกซ้อม ฝึกหัดจนกระทั่งการจับไม้ เหมือนเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติที่สุด นั่นคือ มือทั้งสองข้างต้องรวมพลังเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีการแบ่งซ้าย ขวา ทั้งสองมือทำหน้าที่ ร่วมกัน สมดุลกัน เทคนิคการจับไม้แบบพื้นฐานมีอยู่ 3 แบบ ด้วยกันคือ

1.1 แบบวาร์ดอน (Vardon)

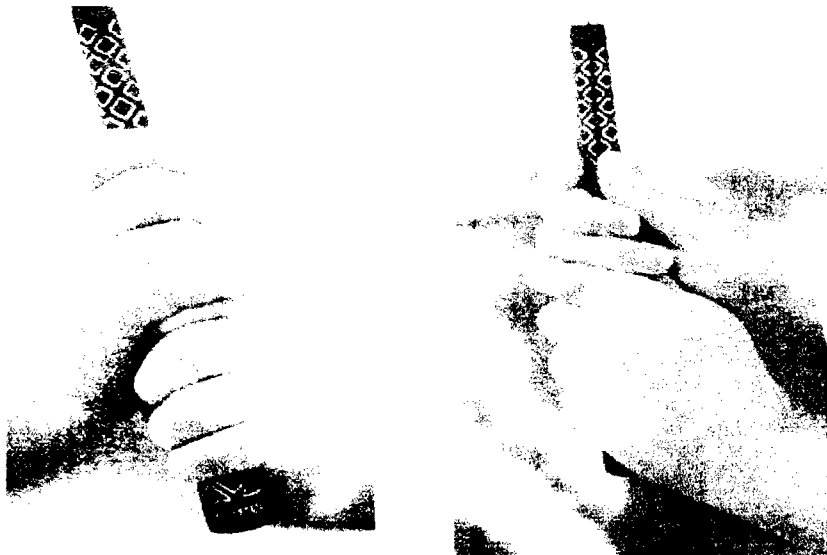
เป็นวิธีที่นิยมกันมากที่สุด และเหมาะสมกับผู้ที่มีความแข็งแรงของมือ มาตรฐานทั่วไป เริ่มต้นที่ใช้มือซ้าย วางทาบลงบนขาในแนวทะแยง มุมที่เริ่มต้นจากส่วนกลางของกำปั้น (ประมาณ 1 นิ้ว ค้างจากโคนนิ้วก้อย) แขนฝ่ามือลงไป กำมือในลักษณะของการจับมือ ดูให้แน่ใจว่ามุมรูปอักษรตัววี (V) ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ มีแนวพุ่งไประหว่างคางและไหล่ของตนเอง นั่นคือลักษณะของการจับไม้ด้วย มือซ้ายที่ถูกดัดอง ต่อมาจับมือขวา ซึ่งจะห่อหุ้มทับลงไปบนมือซ้าย โดยอุ้งมือขวาจะทาบทับนิ้วหัวแม่มือมือซ้าย นิ้วก้อยขวาจะวางพาดอยู่บนร่องระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ขวา ก็จะมีแนวพุ่งขึ้นมาเลขนางไปทางขวา เล็กน้อย เมื่อการจับไม้ถูกต้อง หลังมือซ้ายและอุ้งมือขวาจะหันไปในทิศทางเดียวกับหน้าไม้ คือ พุ่งไปยัง เป้าหมาย เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ตีได้ตรงตามทิศทางที่ต้องการ จุดที่ก้นน้ำหนักลงไม้อยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือ ซ้ายกับฝ่ามือขวา

ภาพประกอบ 4 แสดงวิธีการจับไม้แบบวาร์ดอน (Vardon)

ภาพประกอบ 5 แสดงวิธีการจับไม้แบบวาร์ดอน (Vardon)

ภาพประกอบ 6 แสดงวิธีการจับไม้แบบวาร์ดอน (Vardon)

1.2 แบบอินเตอร์ล็อกกริฟ (Interlock Grip)

ให้นิ้วก้อยของมือขวาสอดอยู่ระหว่างนิ้วชี้และนิ้วกลางของมือซ้าย ในขณะที่เคียวกันนิ้วมือซ้ายก็สอดอยู่ระหว่างนิ้วนางและนิ้วก้อยของมือขวา โดยให้นิ้วมืออื่นคลุมค้ำตามปกติ การจับกริฟแบบนี้บางคนพบว่าใช้ได้ผลดี เช่น ในหมู่พวกโปรซึ่งมี ลอยล์ แมนกริม กับ แจ็ก นิกลอส

ภาพประกอบ 7 แสดงวิธีการจับไม้แบบอินเตอร์ล็อกกริฟ (Interlock Grip)

1.3 แบบเบสบอลกริฟ (Baseball or Ten Finger)

จับโดยใช้นิ้วมือทั้ง 10 นิ้ว รัศมีค้ำไม้ โดยเรียงนิ้วมือชิดกันแบบกุมค้ำไม้เบสบอล เหมาะสำหรับผู้เล่นที่มือไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่มีข้อเสียที่มักจะตีลูกด้วยข้อมือมากกว่าที่จะตีลูกด้วยการเหวี่ยงแขน

วิธีการตรวจสอบว่าจับไม้ถูกต้องหรือไม่

ให้เหวี่ยงไม้ขึ้นไปจนสุด ถ้าจับไม้ถูกต้องอุ้งมือขวาจะต้องหงายขึ้นและข้อศอกขวาจะต้องชี้ลงดิน อีกทั้งนิ้วทั้งสามคือ กลาง นาง ก้อย ของมือซ้ายจะต้องแนบติดกับค้ำไม้

การที่ให้นิ้วหัวแม่มือซ้ายอยู่ตอนบนของค้ำไม้ เพื่อให้แน่ใจว่าขณะที่จรดไม้สันล่างของหน้าไม้จะตั้งฉากกับแนวเส้นหลังมือซ้าย จะต้องชี้ไปที่เป้าหมายทั้งขณะจรดไม้และขณะที่หน้าไม้กระทบลูก ถ้าไม้หัวแม่มือซ้ายอยู่ก่อนไปทางค้ำขวาของค้ำไม้มากเกินไปเรียกว่า สตรองกริฟ (Strong Grip) จะทำให้ผู้เล่นมองเห็นปุ่มที่โคนนิ้วซ้าย 4 ปุ่ม และแขนท่อนล่างของมือทั้งสองจะหมุนไปทางขวาตอนสวิงไม้ลง แขนท่อนล่างจะหมุนกลับไปทางซ้ายอยู่ในตำแหน่งปกติ คือ ปุ่มที่โคนนิ้ว 2 ปุ่ม ทำให้หน้าไม้เปิดผลก็คือลูกที่ออกไปจะสุก

ตรงกันข้ามถ้าให้นิ้วหัวแม่มือซ้ายอยู่ก่อนไปทางขวาของค้ำไม้มากเกินไปเรียกว่า เวิร์คกริฟ (Weak Grip) จะทำให้ผู้เล่นมองเห็นปุ่มที่โคนนิ้วซ้ายและแขนท่อนล่างของมือทั้งสองจะหมุนไปทางซ้าย เมื่อแขนท่อนล่างหมุนกลับไปทางขวาตอนสวิงไม้ลงจะทำให้หน้าไม้เปิด ผลก็คือลูกที่ออกไปจะสไลซ์

การจรดไม้ (Set Up Or Address)

การจรดไม้ที่ถูกต้องเป็นการเริ่มต้นการตีกอล์ฟที่สมบูรณ์ เพราะจุดนี้จะเป็นตัวกำหนดการเคลื่อนไหวของวงสวิง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการจรดไม้ได้ดียิ่งขึ้น ควรจะนึกถึงทำขึ้นที่ถูกต้องในขณะที่เลือกเป้าหมายจากหลังลูก

การจรดไม้มีวิธีการ 3 ขั้นตอน คือ

1. การตั้งท่า
2. การเล็ง
3. การวางตำแหน่งลูก
1. การตั้งท่า (Posture or Stance)

1.1 ยืนตัวตรง หลังตรง แยกขาออก นำหน้าตัวอยู่ที่เท้าทั้งสองข้างเท่า ๆ กัน

1.2 งอเข้าทั้งสองเล็กน้อย ร่างกายส่วนบนตั้งแต่สะโพกขึ้นไปโน้มไปข้างหน้าขณะหลังตั้งตรง ปลดปล่อยแขนข้างหนาตามธรรมชาติ

1.3 ให้ฝ่ามือทั้งสองชิดกันเหมือนโหว่ เลื่อนขาขวาไปให้ต่ำกว่ามือซ้ายในท่าจับไม้ วางปลายไม้ลงแตะพื้นหลังลูกออกย่างก้าวลงบนลูก คลายลำแขนที่ทิ้งน้ำหนักตัวลงปลายเท้าด้านในตรงหัวแม่เท้าทั้งสองข้าง น้ำหนักเท้าซ้ายมากกว่าเท้าขวา

1.4 ระยะห่างระหว่างเท้าทั้งสอง ถ้าผู้เล่นใช้เท้าขวามากหรือยาวปานกลางจะต้องให้เท้าทั้งสองอยู่ห่างให้เท่า ๆ กับความกว้างของไหล่ ถ้าเป็นไม้เหล็กสั้นก็ให้ลดระยะห่างลงมาตามลำดับ และอย่ายืนให้เท้าทั้งสองห่างมากเกินไปจะเป็นการขึ้นที่ผิดธรรมชาติทำให้เกิดการเครียดและการเกร็ง และจำกัดการหมุนที่ลำตัว และการทำงานของขา แต่ถ้ายืนให้เท้าชิดเกินไปจะเป็นรากฐานที่ไม่มั่นคงเวลาสวิงไม้ ดังนั้นผู้เล่นจึงควรทดลองก่อนที่จะเล่นจริง เพื่อหาความเหมาะสมของระยะการวางเท้าที่ดี

การยืนสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 แบบ คือ

1.4.1 การยืนแบบขนานหรือยืนฉาก คือ การยืนให้ไลน์ (Line) ของปลายเท้าทั้งสองข้างอยู่ในแนวเส้นตรงเดียวกัน ซึ่งจะขนานกับทาคีบ ไลน์ (Teget Line) แนวเส้นตรงที่ใช้ไปยังจุดมุ่งหมาย เป็นการยืนเพื่อใช้ในกรณีที่ต้องการลูกออกไปตรง ๆ สู่เป้าหมาย

1.4.2 การยืนแบบปิด คือ การยืนโดยวางเท้าขวาให้ต่ำกว่าเท้าซ้าย เป็นการยืนเพื่อใช้ในกรณีที่ต้องการบังคับลูกให้เลี้ยวออกไปทางซ้าย

1.4.3 การยืนแบบเปิด คือ การยืนโดยวางเท้าซ้ายให้ต่ำกว่าเท้าขวาเป็นการยืนเพื่อใช้ในกรณีที่ต้องการบังคับลูกให้เลี้ยวขวาออกไปทางขวา

แต่การยืนและแบบดังที่กล่าวมาไม่ได้หมายความว่า เมื่อยืนในท่าใดแล้วลูกที่ตีออกไปจะตกหรือเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ไปตามทำขึ้นนั้นจริง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสวิงของแต่ละคนด้วยว่าถูกต้องหรือไม่

1.5 ระยะยืนที่ห่างจากลูก เบน โอแกน (Ben Ogan) เป็นนักกอล์ฟที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งของโลก อุปมาอุปมัยในประเด็นนี้กับการชกมวยว่า หมัดน้ำหนักมากที่สุดเป็นหมัดที่แขนอยู่ใกล้กับลำตัว และหมัดที่เบาที่สุด คือ แขนที่ต้องเหยียดออกไปมากที่สุด ดังนั้นต้องระวังอย่าก้มหลังลงไปหาลูกหรืออยู่ไกลไปจนรู้สึกว้าวุ่นไม่สะดวก ระยะห่างที่เหมาะสมที่สุดคือ จากสันมือซ้ายถึงโคนขาซ้ายควรจะเป็น 4 นิ้ว โดยประมาณ และอย่าให้น้ำหนักตัวอยู่ทางขวามากเกินไป เพราะจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ชัดเจน เช่น ไหล่เอียง เข้าซ้ายของด้าม ตัวโยก หัวยกหรือเคลื่อน เป็นต้น ถ้ายืนชิดมากเกินไปจะต้องยืนแอ่นแนวกระดูกสันหลังจะยื่นตรงเป็นดิ่งอาจทำให้สวิงไกลตัวเกินไปก็ได้

วิธีที่จะทดสอบง่าย ๆ เพื่อคว้าขึ้นไกลหรืออยู่ห่างลูกเกินไป โดยให้ผู้เล่นกางนิ้วมือขวาออก เพื่อใช้จัดระยะห่างปลายค้ำไม้กับขาซ้าย ถ้านิ้วกางออกไม่สามารถลอดช่องไปได้แสดงว่าขึ้นใกล้ลูกเกินไป ถ้าลอดไม้ได้แสดงว่าขึ้นห่างลูกเกินไป

2. การเล็ง

2.1 โดยปกติแล้วเมื่อต้องการสวิงไม้เต็มวง จะต้องขึ้นให้ไหล่และเท้าทั้งสองข้างขนานกับแนวเส้นเล็ง

2.2 ปลายเท้าซ้ายจะหันไปทางซ้ายประมาณ 20 องศา ส่วนปลายเท้าขวาจะตั้งฉากกับเส้นเล็ง

3. การวางตำแหน่งของลูก

3.1 ถ้าตีด้วยเหล็กสั้น ได้แก่ เหล็ก 8, 9 และพิชชิง เวจ (Pitching Wedge) จะต้องให้ลูกอยู่ทางขวามือของแนวกึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสองและใกล้ตัวผู้เล่น

3.2 ถ้าตีด้วยเหล็ก 5, 6 และ 7 ลูกจะต้องอยู่ในแนวกึ่งกลางระหว่างเท้าทั้งสอง และให้ลูกอยู่ห่างจากตัวมากกว่าลูกที่ยาวขึ้น

3.3 ถ้าตีด้วยเหล็ก 2, 3, 4 และไม้สำหรับตีในแฟร์เวย์ ได้แก่ ไม้ 2, 3, 4 และ 5 (Fairway Woods) จะต้องให้ลูกอยู่ทางซ้ายของแนวกึ่งกลางเท้าทั้งสองแต่ยังไม่ถึงแนวสันเท้าซ้าย

3.4 ถ้าตีด้วยไม้ 1 หรือ (Driver) จะต้องให้ลูกอยู่ตรงแนวสันเท้าซ้ายและตั้งลูกบนที (T)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

คลีเวลท์ (Ray & Hodges. n.d ; citing Clevelt. 1978 : 237) ได้สร้างแบบทดสอบความสามารถของการพัตต์ขึ้นในปี 1931 ใช้ชื่อว่า แบบทดสอบกอล์ฟของคลีเวลท์ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบความสามารถทั่วไปของการพัตต์ลูก แบบทดสอบที่ใช้จะนำผู้ถูกทดสอบแต่ละคนมาพัตต์ลูกกอล์ฟคนละ 10 ครั้ง ไปยังพื้นที่เป้าหมายที่อยู่บนพรม หรือผิวอย่างอื่นที่ใกล้เคียงกัน โดยมีความยาว 20 ฟุต และกว้าง 27 นิ้ว พรมจะต้องอยู่บนที่ราบ และจะแบ่งส่วนกว้างออกเป็น 3 ส่วน ๆ ละ 9 นิ้ว เท่า ๆ กัน ไปตามแนวทางที่ใช้ทดสอบการพัตต์ พื้นที่ที่กำหนดคะแนน มีทั้งหมด 48 ช่อง โดยแต่ละช่องคะแนนนั้นจะมีความยาวแต่ละด้านเท่ากัน 9 นิ้ว จะเขียนไว้บนพรม โดยเริ่มจากจุดห่างจากจุดเล่นเริ่ม 8 ฟุต และหลุมจะอยู่ห่างจากเส้นเริ่ม 15 ฟุต แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ตั้งแต่ระดับมัธยมปลายจนถึงระดับอุดมศึกษา กำหนดการทดสอบ ผู้ถูกทดสอบสามารถใช้เวลาในการฝึกหัดได้ เพื่อปรับให้เท่ากับพื้นที่ผิวที่ใช้พัตต์ อุปกรณ์ที่ใช้ทดสอบ ได้แก่

ไม้พัตต์ ลูกกอล์ฟ พรหมลานเรียบ หรือพื้นผิวที่ใกล้เคียงกัน การประเมินผลจะได้จากคะแนนที่ถูกผู้ทดสอบทำได้จากการพัตต์ จำนวน 10 ครั้ง สถานที่ที่ใช้พื้นที่ภายในโรงยิมเนเซียมที่ไม่มีสิ่งกีดขวาง

การทดสอบ ผู้ถูกทดสอบจะยืนอยู่ในท่าพัตต์ที่จุดเริ่มต้น และพัตต์ลูกกอล์ฟ 10 ครั้งต่อเนื่อง โดยกำหนดให้หลุมกอล์ฟอยู่ห่างออกไป 15 ฟุต การให้คะแนน การพัตต์ลูกกอล์ฟแต่ละครั้งจะมีคะแนนให้ที่จุดตำแหน่งที่ลูกกอล์ฟหยุด คะแนนรวมหรือการบวกคะแนนทั้ง 10 ครั้ง ถ้าลูกกอล์ฟหยุดอยู่ในตำแหน่งเส้นพอดี้ จะต้องให้คะแนนที่มีค่าสูงกว่า ซึ่งแบบทดสอบ กอล์ฟของคลีเวลท์นี้ เป็นแบบทดสอบที่ใกล้เคียงกับทักษะการพัตต์ในสนามจริง มีคุณสมบัติที่ใช้ประเมินความสามารถในการพัตต์ของผู้ถูกทดสอบได้ และสามารถที่จะเคลื่อนย้าย ม้วนเก็บ และนำมาใช้ใหม่ได้อย่างสะดวกโดยไม่ต้องทำสนามใหม่

เวนเคอฮูฟ (Bardford & Wilson. 1993 : 53 ; citing Vanderhoof. n.d.) ได้คิดแบบทดสอบ “เวนเคอฮูฟ กอล์ฟ เทสต์ (Vanderhoof Golf Test)” ขึ้นในปี 1956 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสามารถในการตีด้วยเหล็กเบอร์ 5 มีค่าความเที่ยงตรงของการ ไดรฟ์ (Drive) ด้วยเหล็กเบอร์ 5 เท่ากับ 9.66 ความสามารถในการใช้เหล็กเบอร์ 5 เท่ากับ .71 ซึ่งคำนวณได้จากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงลำดับ (Sparman Brown) ของค่าเลนคู่ – คี และมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .84 และ 90 ตามลำดับ

แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา และสามารถนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและปลายได้ โดยใช้สถานที่ทดสอบที่มีพื้นที่ 74 x 13 ฟุต และไม่มีสิ่งกีดขวางเหนือศีรษะ อุปกรณ์ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ เหล็กเบอร์ 5 และลูกกอล์ฟพลาสติก สถานที่ที่ใช้ทดสอบ ควรเตรียมโดยกำหนดเส้นที่ปลายด้านหนึ่งของสถานที่ทดสอบห่างออกไปจากเส้นนี้ 14 ฟุต มีเชือกสูง 8 ฟุต และอยู่ตรงกันข้ามกับแผ่นที่ให้คะแนน แผ่นที่ให้คะแนนจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนของคะแนนแต่ละส่วน กรวยที่ใช้เป็นเป้าหมายจะวางอยู่ที่ปลายสุดของแผ่นให้คะแนนห่าง 74 ฟุต จากเส้นที่กำหนดให้ ผู้ถูกทำการทดสอบยืนดีหลังเส้นที่กำหนดให้

การทดสอบทั้ง 2 อย่างนี้ ผู้ถูกทดสอบจะยืนอยู่บริเวณจุดที่กำหนดให้ตีโดยสามารถ ฝึกซ้อมวงของการตีได้ และเมื่อพร้อมให้ตีลูกกอล์ฟพลาสติกไปยังเป้าหมาย การคิดคะแนน ทั้งแบบทดสอบการ ไดรฟ์ (Drive) และความสามารถตีด้วยเหล็กเบอร์ 5 จะให้คะแนนในลักษณะเดียวกัน แผ่นให้คะแนนจะมีค่าตั้งแต่ 0 – 3 คะแนน โดยลูกกอล์ฟจะต้องผ่านเชือกที่ขึงไว้ แล้วตกลงบนแผ่นคะแนน จึงจะได้คะแนนโดยดูจากจุดที่ลูกตก คะแนนขั้นสุดท้ายจะได้จาก การทดสอบ 15 ครั้ง โดยคะแนนรวมสูงสุด คือ 45 คะแนน

ชิกส์ และเบิร์ก (Bardford & Wilson. 1993 : 52 ; citing Schick-Berg. n.d.) ได้ร่วมกันสร้างแบบทดสอบ ชิกส์ และเบิร์ก อินดอร์ กอล์ฟ เทสต์ (Schick – Berg Indoor Golf Test) ขึ้นในปี ค.ศ. 1993 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความสามารถในการใช้เหล็กเบอร์ 5 มีค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบเท่ากับ .84

และค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบ และการทดสอบซ้ำเท่ากับ .91 และ .97 ตามลำดับ แบบทดสอบนี้ใช้กับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และปรับใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้

อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบประกอบด้วย เหล็กเบอร์ 5, ลูกกอล์ฟพลาสติก และพรมสำหรับตีลูก อุปกรณ์สำหรับใช้ทดสอบต้องมีพื้นที่โดยประมาณ 45 x 70 ฟุต การเตรียมสถานที่ทดสอบจะกำหนดให้พรมสำหรับตีลูกวางอยู่ตรงกลาง และห่างจากเส้นเริ่ม 1 ฟุต กรวยเป้าหมายจะวางอยู่อีกด้านของพื้นที่ตารางทดสอบ ตรงเป็นแนวเดียวกันกับจุดที่ตีลูก ตารางทดสอบจะมีความยาว 68 ฟุต วัดจากเส้นเริ่มถึงกรวยเป้าหมาย แถวบริเวณแรกของตารางจะมีค่าเท่ากับ 3 คะแนน มีขนาด 15 x 23 ฟุต แถวที่ 2, 3 และ 4 จะปล่อยเปิดโล่ง

การทดสอบ ผู้ถูกทดสอบจะอยู่บนพรมสำหรับตีลูก และต้องพยายามตีลูกกอล์ฟพลาสติกให้ไปได้ไกลและตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยมีเป้าหมายอยู่ที่กรวยเป้าหมาย โดยผู้ถูกทดสอบจะได้รับอนุญาตให้ฝึกซ้อมได้ทั้ง 2 ครั้ง และทำการทดสอบต่ออีก 20 ครั้ง การให้คะแนนจะให้คะแนนตามตำแหน่งของลูกกอล์ฟพลาสติกที่ตกลงพื้นครั้งแรก ถ้าลูกตกบนเส้น ให้คิดค่าคะแนนที่สูงกว่า ถ้าลูกกอล์ฟไปตกไกลกว่าแถวที่ 4 (แถวสุดท้ายของตาราง) แต่อยู่ในแนวเดียวกับตารางให้คะแนน จะได้คะแนนเท่ากับคะแนนในตารางที่สูงสุดตรงกับจุดที่ลูกตก (กำหนดคะแนนโดยเส้นสมมุติที่ลากยาวออกไป) แต่ถ้าออกนอกตารางด้านข้างจะไม่ได้คะแนน คะแนนรวมถึงผลรวมจากการตีทั้ง 20 ครั้ง ซึ่งมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 120 คะแนน

รีซ (Ray & Hodges. 1978 : 247 ; Reece. n.d.) ได้ประดิษฐ์รูปแบบการทดสอบ ไฟ ไอเอน เทสต์ (Five – Iron Test) ขึ้นในปี 1960 โดยมีวัตถุประสงค์ของการทดสอบเพื่อวัดความสามารถของการใช้เหล็กเบอร์ 5 ทั้งในโรงยิมเนเซียมและสนามกลางแจ้ง มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .92 และ .89 ตามลำดับ รีซ (Reece. n.d.) ได้ออกแบบทดสอบทั้งสองซึ่งต่างสถานที่กัน

แบบทดสอบภายในโรงยิมเนเซียม

แบบทดสอบนี้สร้างขึ้นเพื่อวัดองศาของหน้าหลักที่กระทบมุมโค้งของลูกกอล์ฟ การคำนวณทางเรขาคณิตของผู้เชี่ยวชาญและผลของการศึกษานั้น ให้ความสำคัญของตำแหน่งในแนวราบตามแนวเส้นให้คะแนนไปยังตำแหน่งเป้าหมาย เพื่อวัดมุมลอยของลูกกอล์ฟ แนวเหล่านี้สามารถกำหนดได้โดยใช้แนวเส้นหรือเชือก ซึ่งขึงไว้โดยใช้เสาคอนกรีต การใช้อุปกรณ์มาตรฐานในการรองรับแนวเส้นหรือเชือกนี้ จะใช้เทปหรือใช้ขีดแนวลงบนกำแพงแทนการใช้เชือกก็ได้ ใช้กระดาษสีติดอยู่ที่แนวเชือกเพื่อให้คะแนนได้ง่าย และสีควรจะแตกต่างกัน การขีดเส้นต้อง ขีดเส้นบนกำแพงในระดับ 2, 3 1/2, 5 1/2, 8 1/2 และ 10 ฟุต สูงขึ้นเป็นแนวตั้งกับพื้น ระยะของพรมที่ยืนดีห่างจากกำแพง 15 ฟุต 10 นิ้ว จุดที่เป็นที่ตั้งของลูกกอล์ฟห่างจากกำแพง 16 ฟุต 8 นิ้ว (ใช้ลูกกอล์ฟพลาสติก)

แบบทดสอบสนามกลางแจ้ง

แนวของเส้นที่กำหนดจะขนานกับเป้าหมาย มีระยะ 20, 40, 60 หลา ตามลำดับ แนวเส้นอาจขีดไว้ด้วยชอล์ก, สี หรือวัสดุอื่นที่เหมาะสม และมีธงสีปักอยู่ที่ด้านข้างของแนวเส้น

แบบทดสอบทั้งสองแบบนี้ใช้กับนักศึกษาหญิงระดับอุดมศึกษาและสามารถปรับใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้ ส่วนการทดสอบ ผู้ถูกทดสอบสามารถฝึกหัดก่อนการทดสอบ โดยฝึกตีได้ 3 ครั้ง และฝึกวงสวิงได้ 1 ครั้ง ก่อนการตีแต่ละลูก ในอุปกรณ์ที่ใช้การทดสอบคือ ลูกกอล์ฟพลาสติกสำหรับโรงยิมเนเซียม ลูกกอล์ฟจริงสำหรับสนามกลางแจ้ง เหล็กเบอร์ 5 พรหมสำหรับตีลูก สถานที่ภายในโรงยิมเนเซียม ต้องไม่มีสิ่งกีดขวางบนพื้นและกำแพง สนามกลางแจ้งใช้พื้นที่ 100 x 50 หลา

การทดสอบ

ในโรงยิมเนเซียม ผู้ทดสอบต้องยืนและตีลูกบนพรหมที่กำหนดให้ โดยทำการตีลูกกอล์ฟจริง คนละ 20 ครั้ง

สนามกลางแจ้ง ผู้ถูกทดสอบต้องยืนและตีลูกบนพรหมที่กำหนดให้ โดยทำการตีลูกกอล์ฟจริง คนละ 20 ครั้ง

การให้คะแนน

ในโรงยิมเนเซียม การตีลูกแต่ละครั้ง จะได้คะแนนตามตำแหน่งของลูกที่ลอยไปกระทบเป้า ถ้าลูกตกกระทบพื้นก่อนโดนเป้าหมายจะไม่ได้คะแนน คะแนนรวมสูงสุด คือ 140 คะแนน

สนามกลางแจ้ง การตีแต่ละครั้ง จะได้คะแนนดังนี้

1. 7 คะแนน ถ้าลูกไกลกว่า 60 หลา
2. 5 คะแนน ถ้าลูกอยู่ระหว่าง 40 – 60 หลา
3. 3 คะแนน ถ้าลูกอยู่ระหว่าง 20 – 40 หลา
4. 1 คะแนน เมื่อลูกไปไกลเกินกว่า 20 หลา แต่ลอยขึ้นสูงไปถึงขั้นต่ำที่กำหนด
5. ไม่ได้คะแนน ถ้าลูกออกนอกเส้นหรือไม่ถึง 20 หลา

การคิดคะแนนให้ตามจุดที่ลูกตกเป็นสำคัญ การให้คะแนนแต่ละค่าไม่ว่าจะเป็น 3, 5, 7 คะแนน ผู้ทดสอบจะต้องตีลูกให้ลอยสูงขึ้นจากพื้นในระดับศีรษะของผู้ตีเป็นขั้นต่ำ ถ้าลูกตกบริเวณเส้นให้นับคะแนนที่สูงกว่า คะแนนรวมสูงสุดคือ 140 คะแนน

จอห์นสัน และ คณะ (พูนศักดิ์ ประถมบุตร. 2532 : 404 ; อ้างอิงจาก Johnson, et al. 1974) ได้สร้างแบบทดสอบขึ้นเมื่อปี 1979 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถการตีกอล์ฟด้วยเหล็กขนาดต่าง ๆ ซึ่งแบบทดสอบนี้สามารถใช้ทดสอบได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา มีความ

เที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้หลักเบอร์ 3, 5, 7, 9 เท่ากับ .82 จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ และคะแนนจากการติขึ้นกรีนเฉพาะหลักเบอร์ 7 เบอร์เดียว มีค่าเท่ากับ .75 จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญเท่ากับ .76 จากคะแนนการติขึ้นกรีน ต่อความเชื่อถือได้จากการทดสอบซ้ำ (Test – Retest) มีค่าเท่ากับ .72, .69, .72 และ 70 สำหรับหลักเบอร์ 3, 5, 7 และ 9 ตามลำดับ ทั้งนี้ค่าของความเชื่อถือได้ขึ้นอยู่กับสภาวะของลมที่พัดขณะที่ทำการทดสอบช่วงของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จาก .74 ถึง .96 ซึ่งให้เห็นว่าแบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบได้ภายใต้สภาวะที่มีลมพัดขณะที่ทำการทดสอบช่วงของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จาก .74 ถึง .96 ซึ่งให้เห็นว่า แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบได้ภายใต้สภาวะที่มีลมพัดขณะที่ทำการทดสอบ

อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบประกอบด้วยลูกกอล์ฟพลาสติก หลักเบอร์ที่ต้องการ การเตรียมสนาม กำหนดพื้นที่ตารางทดสอบ โดยแบ่งพื้นที่ตารางทดสอบออกเป็น 12 ช่อง ช่องแต่ละช่องกว้าง 15 ฟุต โดยช่องแรกสุดมีความยาวโดยวัดจากเส้นเริ่ม 30 ฟุต ช่องต่อไปยาวช่องละ 20 ฟุต ตามลำดับ แต่ละช่องจะมีคะแนนที่กำหนดไว้ตั้งแต่ 0 – 4 คะแนน พื้นที่รวมของตารางทดสอบทั้งหมด คือ กว้าง 45 ฟุต (แบ่งเป็น 3 ช่อง ๆ ละ 15 ฟุต) ความยาวอย่างน้อย 90 ฟุต (ความยาวที่ 30 ฟุต จากเส้นเริ่มและช่องต่อไปยาวช่องละ 20 ฟุต อีก 3 ช่องตามลำดับ)

วิธีการทดสอบ ผู้ถูกทดสอบตีด้วยหลักเบอร์ 3, 5, 7 และ 9 คนละ 10 ลูก ตามลำดับ โดยต้องยืนติดบนพรหมที่กำหนดให้ การตีลูกฝึกให้นับเป็นการทดสอบด้วย

การให้คะแนน ให้คะแนนตามจุดที่ดีลูกตกครั้งแรก ถ้าดีลูกตกที่ด้านบนของลูก ทำให้ลูกวิ่งไปหยุดบนตารางคะแนน ให้ได้คะแนนน้อยกว่าค่าของคะแนนในตารางนั้น 1 คะแนน ถ้าลูกตกหรือกลิ้งออกนอกตารางไม่ได้คะแนน คะแนนรวมสูงสุดของการตีด้วยหลักแต่ละเบอร์เท่ากับ 40 คะแนน ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดเวลาอาจทดสอบเฉพาะหลักเบอร์ 7 เบอร์เดียว ซึ่งสามารถจะทำนายผลการตีด้วยหลักเบอร์อื่น ๆ ได้

งานวิจัยในประเทศ

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบกับกอล์ฟภายในประเทศที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ยังไม่มีเผยแพร่มากนัก คงมีแต่รายงานการวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาประเภทอื่น ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกมาในเรื่องที่เกี่ยวข้องดังนี้

บัณฑิต สุกุมลันนท์ (2541 : 51) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 13 ท่าน ว่ามีความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (Face Validity) และนำไปหาความเชื่อถือได้ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test – retest) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ ผลปรากฏว่าแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ทั้ง 4 รายการ มีค่าความเชื่อถือได้เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แล้ว อยู่ในเกณฑ์ดังนี้

1. ทักษะการตีด้วยหัวไม้ 1 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.91 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
2. ทักษะการตีด้วยเหล็ก 5 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.88 อยู่ในเกณฑ์ดี
3. ทักษะการตีลูกสั้นด้วย พิชชิง เวจ (Pitching Wedge) ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.96 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
4. ทักษะการพัตต์ ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.98 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
5. รวมทักษะทุกรายการ ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.98 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

อนุชา พึ่งสาย (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายูโดสำหรับ นิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬายูโด และเกณฑ์ปกติ สำหรับนิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ ทักษะการล้ม ทักษะการทุ่ม ทักษะการจับยึด และทักษะการเล่นอย่างเสรี แบบทดสอบนี้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) มีค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิต นักศึกษาชายที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 240 คน

นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความเชื่อถือได้ความเป็นปรนัยของ แบบทดสอบโดยวิธีเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient) หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และแปลงคะแนนที่ได้จากการทดสอบแต่ละรายการเป็นคะแนน “ที” (T – score) เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบทดสอบทักษะการล้มมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ เท่ากับ .86 ความเป็นปรนัยเท่ากับ .88 2) แบบทดสอบทักษะการทุ่มมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความ เชื่อถือได้เท่ากับ .77 ความเป็นปรนัยเท่ากับ .86 3) แบบทดสอบทักษะการจับยึด มีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ .93 ความเป็นปรนัยเท่ากับ .86 4) แบบทดสอบทักษะการเล่นอย่างเสรี มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ .86 ความเป็นปรนัยเท่ากับ .90

วิทเวช วงศ์เพม (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา เซปักตะกร้อของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบ และสร้างเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียน ชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย 4 รายการ คือ การรับส่งตะกร้อกระทบผนัง การเสริฟเซปักตะกร้อ การตั้งตะกร้อ (การชง) และการกระโดด บล็อกตะกร้อ (ขา) กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังเรียนวิชาเซปักตะกร้อ

ปีการศึกษา 2535 จำนวน 436 คน หาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 100 คน และอีก 336 คน สำหรับการหาเกณฑ์ปกติ กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบ กีฬาเซปักตะกร้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ การรับส่งตะกร้อกระทบผนัง การเซิร์ฟเซปักตะกร้อ การตั้งตะกร้อ (การชง) และการกระโดดบล็อกตะกร้อ (ขา) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .61, .86, .84 และ .92 ตามลำดับ เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อแต่ละรายการแบ่งเป็น 5 ระดับ จากต่ำมากถึง ดีมาก โดยมีคะแนน “ที่” ดังนี้ การรับส่งตะกร้อกระทบผนัง คะแนน “ที่” จาก “ที่” จาก 31.16 - 69.62 และการกระโดดบล็อกตะกร้อ (ขา) คะแนน “ที่” จาก 30.95 – 70.12

เสรี ทองเลิศ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตอง สำหรับนักกีฬาระดับมหาวิทยาลัย

มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตอง สำหรับนักกีฬาชายและหญิงระดับ มหาวิทยาลัย และเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักกีฬาทั้งชายและหญิงระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 3 รายการ คือ การโยน ลูกเลียดเกาะแก่น การโยนลูกโค้งเกาะแก่นและการโยนลูกกระทบ ประชากรเป็นนักกีฬาชายและหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 จำนวน 240 คน

ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโดยใช้การพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญและหาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ ศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือและอุปกรณ์ วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ มีรายละเอียด ดังนี้

แหล่งข้อมูลและประชากร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตชาย – หญิง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชากอล์ฟ ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2545 จำนวน 310 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นนิสิตที่ผ่านการเรียนกอล์ฟมาแล้ว โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นนิสิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผ่านการเรียนกอล์ฟมาแล้วเป็นนิสิตชาย 30 คน เป็นนิสิตหญิง 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นนิสิตชาย 100 คน เป็นนิสิตหญิง 100 คน รวมทั้งสิ้น 200 คน ซึ่งได้ทำโดยการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีวิธีการดำเนินการสร้างดังนี้

1. ศึกษาทักษะเกี่ยวกับกอล์ฟ ตำรา เอกสารการแข่งขัน งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้เป็นไปในแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟ

2. สร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ ซึ่งประกอบด้วยทักษะการไครฟ์ 5 รายการ การชิพ 3 รายการ การพัตต์ 3 รายการ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)
3. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปขอคำแนะนำจากคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาไปทดลองใช้กับ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว เพื่อตรวจสอบขั้นตอนและรายละเอียดของ แบบทดสอบ
5. ในกรณีที่แบบทดสอบที่นำไปทดลองใช้ตามข้อ 4 เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ นำแบบทดสอบดังกล่าวไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
6. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก) ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์
7. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงรูปแบบไปหาคุณภาพเครื่องมือและความถูกต้องไปทดลองใช้กับนิสิตที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้วจำนวน 60 คน ซึ่งเป็นนิสิตที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
8. นำแบบทดสอบไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสร้างเกณฑ์ และหาค่าความเชื่อมั่นกับกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีทดสอบซ้ำ และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปติดต่อขอความอนุเคราะห์จากหัวหน้าภาควิชา ผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ผู้สอน ที่ผู้วิจัยคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการทำวิจัย
2. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 2 คน พร้อมชี้แจงอธิบายรายละเอียดและสาริตวิธีการต่าง ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้ผู้ช่วยและกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจตรงกัน
3. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและนัดหมายวัน เวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. นำแบบทดสอบทักษะกอล์ฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล
5. นำแบบทดสอบทักษะกอล์ฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลการทดสอบ โดยผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง

การจัดกระทำข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในแต่ละรายการ
2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบทักษะกอล์ฟของการทดสอบแต่ละรายการ และรวมทุกรายการ โดยวิธีของ เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
3. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละรายการ โดยวิธีการของ เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
4. หาค่าความสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) ของแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแต่ละรายการ และคะแนนรวมจากคะแนนการทดสอบครั้งที่ 1 ของผู้วิจัย โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
5. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับ .05
6. สร้างเกณฑ์ โดยใช้คะแนนที (T – Score) และแบ่งระดับออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดีปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุง
7. เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบทุกรายการ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
I ₁	แทน	แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1)
I ₂	แทน	แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2)
I ₃	แทน	แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1)
I ₄	แทน	แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2)
I ₅	แทน	แบบทดสอบที่ 5 (การพัคค์ แบบที่ 1)
I ₆	แทน	แบบทดสอบที่ 6 (การพัคค์ แบบที่ 2)
T-Score	แทน	ค่าคะแนนที่
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำผลข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูปการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science Personal Computer Plus = SPSS-PC) ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1

2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยวิธีของเพียร์สัน (Person Product Moment Correlation Coefficient)

3. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนตามแบบทดสอบของผู้วิจัยที่ทำการทดสอบในครั้งที่ 1 กับ คะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยอาจารย์ผู้นำแบบทดสอบไปทดสอบ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation Coefficient) แต่ละแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1 โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่ระดับ .05

6. สร้างเกณฑ์ โดยใช้คะแนนที (T-Score) โดยแบ่งเป็นนิสิตชายและนิสิตหญิง เพื่อจัดสร้างเกณฑ์เปรียบเทียบ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุงตามลำดับ

7. เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบทุกรายการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบครั้งที่ 1

รายการทดสอบ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1)	16.35	4.90	12.79	4.34
แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2)	19.92	5.00	7.26	3.83
แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1)	23.87	7.87	22.38	10.78
แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2)	25.62	7.89	19.64	8.62
แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1)	25.09	7.68	18.01	6.53
แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2)	7.97	3.88	6.34	3.45

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตชาย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1 แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 16.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.90 แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 19.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.00 แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.87 แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.98 แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.68 และแบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.88

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบครั้งที่ 1 แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 142.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.34 แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.83 แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 22.38 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.78 แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 19.64 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 8.62 แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 18.01 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน เท่ากับ 6.53 และแบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 6.34 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน เท่ากับ 3.45

ตาราง 2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

แบบทดสอบ	N	r	
		นิสิตชาย	นิสิตหญิง
แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1)	30	.782*	.726*
แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2)	30	.745*	.720*
แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1)	30	.826*	.878*
แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2)	30	.707*	.804*
แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1)	30	.653*	.751*
แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2)	30	.768*	.716*

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($df_{28} = .349$)

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการที่มีค่าความเชื่อมั่นทางบวกระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($r = .653-.878$)

ตาราง 3 ค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ
สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ระหว่างคะแนนตามแบบทดสอบของผู้วิจัยที่ทำการทดสอบในครั้งที่ 1
กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยอาจารย์ผู้นำแบบทดสอบไปทดสอบ

แบบทดสอบ	N	r	
		นิสิตชาย	นิสิตหญิง
แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1)	30	.740*	.753*
แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2)	30	.540*	.619*
แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1)	30	.837*	.840*
แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2)	30	.638*	.665*
แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1)	30	.585*	.680*
แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2)	30	.626*	.638*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($df_{28} = .349$)

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการที่มีค่าความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($r = .540-.840$)

ตาราง 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation Coefficient) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ
สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
จากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1

นิสิตชาย นิสิตหญิง							
	I ₁	I ₂	I ₃	I ₄	I ₅	I ₆	T _{รวม}
I ₁	-	-.005	.012	-.181	-.398*	.312	.113
I ₂	-.256	-	.073	-.097	.084	-.050	.350*
I ₃	.041	.049	-	-.155	.146	.134	.547*
I ₄	.169	-.377*	.67	-	.190	-.242	.206
I ₅	-.149	.076	-.417*	-.227	-	-.160	.583*
I ₆	.049	-.409*	.286	.325	-.309	-	.389*
Lr	.297	-.061	-.090	.398*	.723*	.623*	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($df_{28} = .349$)

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1 มีดังนี้

ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงมีความสัมพันธ์แต่ละรายการอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง

นิสิตชายมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 2, แบบทดสอบที่ 3, แบบทดสอบที่ 4, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลาง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($r = .350-.583$)

นิสิตหญิงมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 4, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลางถึงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .398-.723$)

ตาราง 5 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	25.95 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป	21.19 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป
ดี	21.15 – 25.94	61 – 70	16.99 – 21.18	61 – 70
ปานกลาง	11.55 – 21.14	40 – 60	8.59 – 16.98	40 – 60
พอใช้	6.75 – 11.54	30 – 39	4.39 – 8.58	30 – 39
ควรปรับปรุง	6.74 ลงมา	29 ลงมา	4.38 ลงมา	29 ลงมา

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 25.95 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 21.15 – 25.94 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 11.55 – 21.14 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 6.75 – 11.54 หรือคะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 6.74 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 21.19 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 16.99 – 21.18 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 8.59 – 16.98 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 4.39 – 8.58 หรือคะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 4.38 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

ตาราง 6 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	28.72 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	14.06 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป
ดี	24.32 – 28.71	60 – 68	10.66 – 14.05	61 – 70
ปานกลาง	15.52 – 24.31	41 – 59	3.86 – 10.65	40 – 60
พอใช้	11.12 – 15.51	32 – 40	0.46 – 3.85	30 – 39
ควรปรับปรุง	11.11 ลงมา	31 ลงมา	0.45 ลงมา	29 ลงมา

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 28.72 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 24.32 – 28.71 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 15.52 – 24.31 หรือ คะแนนที่ 41 – 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 11.12 – 15.51 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 11.11 ลงมา หรือ คะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิงคือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 14.06 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 10.66 – 14.05 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 3.86 – 10.65 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 0.46 – 3.85 หรือ คะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 0.45 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

ตาราง 7 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	37.47 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	39.18 ขึ้นไป	67 ขึ้นไป
ดี	30.67 – 37.46	60 – 68	30.78 – 39.17	59 – 66
ปานกลาง	17.07 – 30.66	41 – 59	13.98 – 30.77	42 – 58
พอใช้	10.27 – 17.06	32 – 40	5.58 – 13.97	34 – 41
ควรปรับปรุง	10.26 ลงมา	31 ลงมา	5.57 ลงมา	33 ลงมา

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 37.47 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 30.67 – 37.46 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 17.07 – 30.66 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 10.27 – 17.06 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 10.26 ลงมา หรือ คะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 38.18 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 30.78 – 39.17 หรือ คะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 13.98 – 30.77 หรือคะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 5.58 – 13.97 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 5.57 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

ตาราง 8 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	39.22 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	34.44 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป
ดี	32.42 – 39.21	60 – 68	27.04 – 34.43	60 – 68
ปานกลาง	18.82 – 32.41	41 – 59	12.24 – 27.03	41 – 59
พอใช้	12.02 – 18.81	32 – 40	4.84 – 12.23	32 – 40
ควรปรับปรุง	12.01 ลงมา	31 ลงมา	4.83 ลงมา	31 ลงมา

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 39.47 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 32.42 – 39.21 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 18.82 – 32.41 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 12.02 – 18.81 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 12.01 ลงมา หรือ คะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 34.44 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 27.04 – 34.43 หรือ คะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 12.24 – 27.03 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 4.84 – 12.23 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 4.83 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

ตาราง 9 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	40.29 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป	28.41 ขึ้นไป	67 ขึ้นไป
ดี	32.69 – 40.28	61 – 70	23.21 – 28.40	59 – 66
ปานกลาง	17.49 – 32.68	40 – 60	12.81 – 23.20	42 – 58
พอใช้	9.89 – 17.48	30 – 39	7.61 – 12.80	34 – 41
ควรปรับปรุง	9.88 ลงมา	29 ลงมา	7.60 ลงมา	33 ลงมา

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การชิพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 40.29 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 32.69 – 40.28 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 17.49 – 32.68 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 9.89 – 17.48 หรือคะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 9.88 ลงมา หรือ คะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 28.41 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 23.21 – 28.40 หรือคะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 12.81 – 23.20 หรือ คะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 7.61 – 12.80 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 7.60 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

ตาราง 10 เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2)
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง (N = 100)

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	14.37 ขึ้นไป	67 ขึ้นไป	12.34 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป
ดี	11.17 – 14.36	59 – 66	9.34 – 12.33	60 – 68
ปานกลาง	4.77 – 11.16	42 – 58	3.34 – 9.33	41 – 59
พอใช้	1.57 – 4.76	34 – 41	0.34 – 3.33	32 – 40
ควรปรับปรุง	1.56 ลงมา	33 ลงมา	0.33 ลงมา	31 ลงมา

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 14.37 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 11.17 – 14.36 หรือคะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 4.77 – 11.16 หรือคะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 1.57 – 4.76 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 1.56 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 12.34 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 9.34 – 12.33 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 3.34 – 9.33 หรือคะแนนที่ 41 – 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 0.34 – 3.33 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 0.33 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

ตาราง 11 เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบคะแนนรวมทุกแบบทดสอบ
สำหรับนิสิตชายและนิสิตหญิง

ระดับ ความสามารถ	นิสิตชาย		นิสิตหญิง	
	คะแนนดิบ	คะแนนที่	คะแนนดิบ	คะแนนที่
ดีมาก	152.82 ขึ้นไป	75 ขึ้นไป	112.42 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป
ดี	135.82 – 152.81	63 – 74	99.42 – 112.41	60 – 68
ปานกลาง	101.82 – 135.81	38 – 62	73.42 – 99.41	41 – 59
พอใช้	84.82 – 101.81	26 – 37	60.42 – 73.41	32 – 40
ควรปรับปรุง	84.81 ลงมา	25 ลงมา	60.41 ลงมา	31 ลงมา

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบคะแนนรวม
ทุกรายการแบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือระดับดีมาก คะแนนดิบ 152.82 ขึ้นไป
หรือคะแนนที่ 75 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 135.82-152.81 หรือคะแนนที่ 63-74 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ
101.82-135.81 หรือคะแนนที่ 38-62 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 84.82-101.81 หรือคะแนนที่ 26-37 ระดับปรับปรุง
คะแนนดิบ 84.81 ลงมา หรือคะแนนที่ 25 ลงมา

เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบคะแนนรวมทุกรายการ แบบทดสอบที่ 5
(การพัตต์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 112.42 ขึ้นไป หรือคะแนนที่ 69 ขึ้นไประดับดี
คะแนนดิบ 99.42-112.41 หรือคะแนนที่ 60-68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 73.42-99.41 หรือคะแนนที่ 41-59
ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 60.42-73.41 หรือคะแนนที่ 32-40 ระดับปรับปรุง คะแนนดิบ 60.41 ลงมา หรือคะแนนที่
31 ลงมา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อหาคุณภาพแบบทดสอบ คือ ค่าความเป็นปรนัย ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเที่ยงตรงและค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน

3. เพื่อสร้างเกณฑ์ ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นนิสิตที่ผ่านการเรียนกอล์ฟมาแล้ว โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้วเป็นนิสิตชาย 30 คน และเป็นนิสิตหญิง 30 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพแบบทดสอบ 60 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว เป็นนิสิตชาย 100 คน และเป็นนิสิตหญิง 100 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ 200 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ จำนวน 6 แบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบที่ 1 (การไคร์ฟ แบบที่ 1)
2. แบบทดสอบที่ 2 (การไคร์ฟ แบบที่ 2)
3. แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1)
4. แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2)
5. แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1)
6. แบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในแต่ละรายการ

2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ ทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

3. หาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนตามแบบทดสอบของผู้วิจัยที่ทำการทดสอบในครั้งที่ 1 กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบ โดยอาจารย์ผู้นำแบบทดสอบไปทดสอบ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Interrelation Coefficient) แต่ละแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1 โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่ระดับ .05

6. สร้างเกณฑ์ โดยใช้คะแนนที่ (T-Score) โดยแบ่งเป็นนิสิตชายและนิสิตหญิง เพื่อจัดสร้างเกณฑ์เปรียบเทียบ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุง ตามลำดับ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตชาย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบครั้งที่ 1 แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 16.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.90 แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 19.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.00 แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.87 แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.98 แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 25.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.68 และแบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.88

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตหญิง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบครั้งที่ 1 แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 142.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.34 แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.83 แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 22.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.78 แบบทดสอบที่ 4 (การชิพ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 19.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 8.62 แบบทดสอบที่ 5 (การพัตต์ แบบที่ 1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 18.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 6.53 และแบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 6.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.45

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีดังนี้

ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการ มีค่าความเชื่อมั่นทางบวกระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .653-.878$) ค่าความเป็นปรนัยของคะแนนการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระหว่างคะแนนตามแบบทดสอบของผู้วิจัยที่ทำการทดสอบ ในครั้งที่ 1 กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยอาจารย์ผู้นำแบบทดสอบไปทดสอบ มีดังนี้

ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการมีค่าความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .540-.840$)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1 มีดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงมีความสัมพันธ์แต่ละรายการอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง

นิสิตชายมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 2, แบบทดสอบที่ 3, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .350-.583$)

นิสิตหญิงมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 4, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .398-.723$)

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 25.95 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 21.15 – 25.94 หรือ คะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 11.55 – 21.14 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 6.75 – 11.54 หรือคะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 6.74 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 21.19 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 16.99 – 21.18

หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 8.59 – 16.98 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 4.39 – 8.58 หรือคะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 4.38 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 28.72 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 24.32 – 28.71 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 15.52 – 24.31 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 11.12 – 15.51 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 11.11 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 2 (การไต่รฟ์ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 14.06 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 10.66 – 14.05 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 3.86 – 10.65 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 0.46 – 3.85 หรือ คะแนนที่ 30 – 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 0.45 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การจับ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 37.47 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 30.67 – 37.46 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 17.07 – 30.66 หรือคะแนนที่ 41 – 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 10.27 – 17.06 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 10.26 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 3 (การชีพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 38.18 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 30.78 – 39.17 หรือคะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 13.98 – 30.77 หรือคะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 5.58 – 13.97 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 5.57 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การชีพ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 39.47 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 32.42 – 39.21 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 18.82 – 32.41 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 12.02 – 18.81 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 12.01 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 4 (การจับ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 34.44 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 27.04 – 34.43 หรือคะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 12.24 – 27.03 หรือคะแนนที่ 41 - 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 4.84 – 12.23 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 4.83 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การชีพ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 40.29 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 71 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 32.69 – 40.28 หรือคะแนนที่ 61 – 70 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 17.49 – 32.68 หรือคะแนนที่ 40 – 60 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 9.89 – 17.48 หรือคะแนนที่ 30 - 39 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 9.88 ลงมา หรือคะแนนที่ 29 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 5 (การพัดด้ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 28.41 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 23.21 – 28.40 หรือ คะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 12.81 – 23.20 หรือคะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 7.61 – 12.80 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 7.60 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การชิฟ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตชาย คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 14.37 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 67 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 11.17 – 14.36 หรือคะแนนที่ 59 – 66 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 4.77 – 11.16 หรือคะแนนที่ 42 – 58 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 1.57 – 4.76 หรือคะแนนที่ 34 – 41 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 1.56 ลงมา หรือคะแนนที่ 33 ลงมา

เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับความสามารถ แบบทดสอบที่ 6 (การพัดด้ แบบที่ 2) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 12.34 ขึ้นไป หรือ คะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 9.34 – 12.33 หรือ คะแนนที่ 60 – 68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 3.34 – 9.33 หรือคะแนนที่ 41 – 59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 0.34 – 3.33 หรือคะแนนที่ 32 – 40 และระดับควรปรับปรุง คะแนนดิบ 0.33 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบคะแนนรวมทุกรายการแบบทดสอบที่ 5 (การพัดด้ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตชาย คือระดับดีมาก คะแนนดิบ 152.82 ขึ้นไป หรือคะแนนที่ 75 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 135.82-152.81 หรือคะแนนที่ 62-74 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 101.82-135.81 หรือ คะแนนที่ 38-62 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 84.82-101.81 หรือคะแนนที่ 26-37 ระดับปรับปรุง คะแนนดิบ 84.81 ลงมา หรือคะแนนที่ 25 ลงมา

เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสามารถของการทดสอบคะแนนรวมทุกรายการ แบบทดสอบที่ 5 (การพัดด้ แบบที่ 1) สำหรับนิสิตหญิง คือ ระดับดีมาก คะแนนดิบ 112.42 ขึ้นไป หรือคะแนนที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบ 99.42-112.41 หรือคะแนนที่ 60-68 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 73.42-99.41 หรือ คะแนนที่ 41-59 ระดับพอใช้ คะแนนดิบ 60.42-73.41 หรือคะแนนที่ 32-40 ระดับปรับปรุง คะแนนดิบ 60.41 ลงมา หรือคะแนนที่ 31 ลงมา

อภิปรายผล

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจและควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย แบบทดสอบ 6 แบบทดสอบ ได้แก่

1. แบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1)
2. แบบทดสอบที่ 2 (การไครฟ์ แบบที่ 2)
3. แบบทดสอบที่ 3 (การชิฟ แบบที่ 1)
4. แบบทดสอบที่ 4 (การชิฟ แบบที่ 2)

5. แบบทดสอบที่ 5 (การพัดค์ แบบที่ 1)

6. แบบทดสอบที่ 6 (การพัดค์ แบบที่ 2)

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบทั้ง 6 แบบทดสอบไปทำการทดสอบกับนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิง เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบพบว่า แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ การทดสอบของนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการมีค่าความเชื่อมั่นทางบวกระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .653-.878$) ซึ่งสเตรนและวิลสัน (Stran and Wilson. 1993 : 9 – 22) ได้กล่าวไว้ว่า ความเชื่อมั่นหมายถึงแบบทดสอบหรือข้อสอบนั้นเมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ทำการทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม ขณะที่ผู้เรียนนั้นยังไม่ได้มีการเรียนเพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ ผาณิต บิลมาศ (2530 : 39-40) ที่ได้กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบที่ทำการทดสอบโดยผู้ทดสอบคนเดียวกัน ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันโดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - Retest) ได้ผลการทดสอบเท่าเดิมหรือใกล้เคียงกัน แสดงว่าแบบทดสอบนั้นมีความเชื่อมั่นสำหรับแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่สร้างขึ้น มีคุณสมบัติของความเชื่อมั่นสำหรับการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในส่วนของความเป็นปรนัย ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงทุกรายการมีค่าความเป็นปรนัยทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .540-.840$) ซึ่ง วิลกูส (Willgoose. 1961 : 21 – 28) กล่าวว่า แบบทดสอบที่ดีต้องมีความเป็นปรนัย คือมีคุณสมบัติ 3 ประการ ได้แก่ ความแจ่มชัดในคำสั่ง ความแจ่มชัดในการตรวจ และความคงที่ในการให้คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529 : 25 – 26) ที่กล่าวว่า ความเป็นปรนัย คือ แบบทดสอบหรือข้อสอบนั้นมีความคงที่ในการให้คะแนนในการตรวจให้คะแนนไม่ว่าจะตรวจเมื่อใด หรือใครเป็นผู้ตรวจก็ตามคะแนนของคำตอบนั้นจะคงที่อยู่เสมอ สำหรับแบบทดสอบทักษะกอล์ฟสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นแบบทดสอบที่ 1 (การไครฟ์ แบบที่ 1) และแบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) เป็นแบบทดสอบที่มีคุณสมบัติของความเป็นปรนัยสำหรับหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Interrelation Coefficient) แต่ละแบบทดสอบจากคะแนนการทดสอบของผู้วิจัยในครั้งที่ 1 นั้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน ของแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิงมีความสัมพันธ์แต่ละรายการอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง นิสิตชายมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 2, แบบทดสอบที่ 3, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลาง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .350-.583$) นิสิตหญิงมีความสัมพันธ์ของแบบทดสอบที่ 4, แบบทดสอบที่ 5 และแบบทดสอบที่ 6 มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .398-.723$) ซึ่งสอดคล้องกับ สก็อตต์ และเฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 9 – 22) ที่กล่าวว่า คุณสมบัติของแบบทดสอบที่มีสัมพันธ์ภายใน แสดงว่าแบบทดสอบแต่ละรายการมีอิสระในการวัดซึ่งกันและกัน หรือวัดในทักษะที่ต่างกัน

หากค่าความสัมพันธ์ภายในระหว่างกันมีค่าสูง ก็สามารถเลือกแบบทดสอบใดแบบ ทดสอบหนึ่งมาใช้ในการทดสอบได้แต่ในการทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นั้นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในหรือค่าความสัมพันธ์ภายในนั้นมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำเป็นส่วนใหญ่ นั่นก็หมายถึงแบบทดสอบทั้ง 6 แบบทดสอบวัดทักษะที่ต่างกัน แต่เมื่อจำเป็นจะต้องเลือกแบบทดสอบแต่ละทักษะ ซึ่งมี 3 ทักษะ อันได้แก่ ทักษะการ ไคร์ฟ ทักษะการชิพ และทักษะการพัตต์นั้น สามารถเลือกใช้แบบทดสอบได้จากคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดี ดังที่ วิลกูส (Willgoose. 1961 : 21 – 28) ได้เสนอแนะคุณสมบัติที่ดีไว้ว่า ต้องมีความเที่ยงตรง หมายถึง แบบทดสอบที่ดีต้องสามารถใช้วัดสิ่งที่ต้องการทราบค่าได้ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง สามารถบอกค่าของคุณภาพในสิ่งที่ต้องการทราบได้สูง ต้องมีความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่แน่นอนของแบบทดสอบ จะนำเอาแบบทดสอบนั้นไปใช้กี่ครั้งก็ตาม ผลลัพธ์จะได้เท่าเดิม เมื่อใช้กับกลุ่มประชากรเดียวกัน และสภาพแวดล้อมเดียวกัน และต้องมีความเป็นปรนัย หมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการให้คะแนนการทดสอบ แม้ว่าข้อสอบที่นำไปใช้กับใคร จะเป็นผู้ให้คะแนนก็ตาม จากคุณสมบัติดังกล่าว สามารถเลือกแบบทดสอบทักษะกอล์ฟ สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามลักษณะทักษะกอล์ฟ ได้แก่ แบบทดสอบที่ 1 (การ ไคร์ฟ แบบที่ 1) แบบทดสอบที่ 3 (การชิพ แบบที่ 1) และแบบทดสอบที่ 6 (การพัตต์ แบบที่ 2) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น และค่าความเป็นปรนัย อยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทดสอบทักษะกอล์ฟในระดับอายุ หรือระดับการศึกษาต่างๆ
2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนกอล์ฟในระดับอุดมศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษฎา จุลชาติ. (2543). *แรงงูใจในการเล่นกีฬากอล์ฟ*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมกิติ จักรพันธ์. (2534). *กอล์ฟเบสิก*. กรุงเทพฯ : ดวงกมลสมัย.
- ชวาล แพรัตกุล. (2518). *เทคนิคการวัดผล*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2519). *เทคนิคการวัดผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พ.ต. ชัยการณั ทะสุวรรณ. (ม.ป.ป.). *เอกสารประกอบการสอนกีฬากอล์ฟ*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บัณฑิต สุกมณันท์. (2541). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬากอล์ฟ สำหรับนักศึกษา*.
ปริญญาโท กศ.ม (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- ประกิจ รัตนสุวรรณ. (2525). *การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2530). *การวัดทักษะกีฬา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). *การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เขาวดี ราชชัยกุล. (2521, กันยายน - ตุลาคม). "หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา,"
วารสารครุศาสตร์ 5 : 14 .
- เรืองอุไร ศรีนิลทา. (2535). *ระเบียบวิธีวิจัย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2529). *หลักสูตรพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตพลศึกษา.
- วิทเวช วงศ์เพม. (2537). *แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*.
วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2517). *การวัดผลการศึกษาและสถิติเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- สมเกียรติ ปฏิฐิพร. (2525). *การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์*. พิมพ์ครั้งที่ 1. ม.ป.พ.

สังคม ใจงาม. (2541). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชาย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุทธิ พานิชเจริญนาม. (ม.ป.ป.). *องค์ประกอบของสมรรถภาพร่างกาย*. พิมพ์ครั้งที่ 1.
อค์ดำเนินา.

เสรี ทองเลิศ. (2539). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเบตองสำหรับนักกีฬา*.

ระดับมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

อนุชา พิงสาย. (2536). *แบบทดสอบทักษะกีฬายูโดสำหรับนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา*.

วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

Bardford, N.S. and Wilson, R. (1993). *Assessing Sport Skills*. Champaign Illinois :
Human Kinetics Publishers.

Clarke, Harrison M. (1968). *Application of Measurement to Health and Physical
Education*. 3rd ed. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall, Inc.

Johnson, BL. and J.K. Nelson (1974). *Practical Measurements for Evaluation in Physical Education*.
Edina, Minnesota : Burgess Publishing Company.

Mathews, N.P. and Jenson, C.R. (1973). *Measurement and Statistics in Physical
Education*. Belmont : Wadsworth.

Noll, Victor H. (1965). *Introduction to Education Measurement*. 2nd ed. Boston :
Houghton Mifflin Company.

Ray, C. and P.B. Hodges (1978). *A Comprehensive Guide to Sports Skill Tests Measurement*.
Springfields Minois : C. Thomas Publisher.

Scott, M. Glay and French, Esthes. (1950). *Purpose of Evaluation and Measurement*
Measurement and Evaluation in Physical Education. Iowa, W.M.C. Brown Company.

Scriven, M (1967). "The Methodology of Evaluation" *Curriculum Evaluation Chicago*.
Rand McNally.

Strand, B.N. and R. Wilson. (1993). *Assessing Sport Skill*.
Champaign Illinois : Human Kinetics Publishers.

Willgoose, Carl E. (1961). *Evaluation in Health Education and Physical Education*.
New York : Mc Graw – Hill Book Company, Inc.

ภาคผนวก

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 1-2 ครั้ง

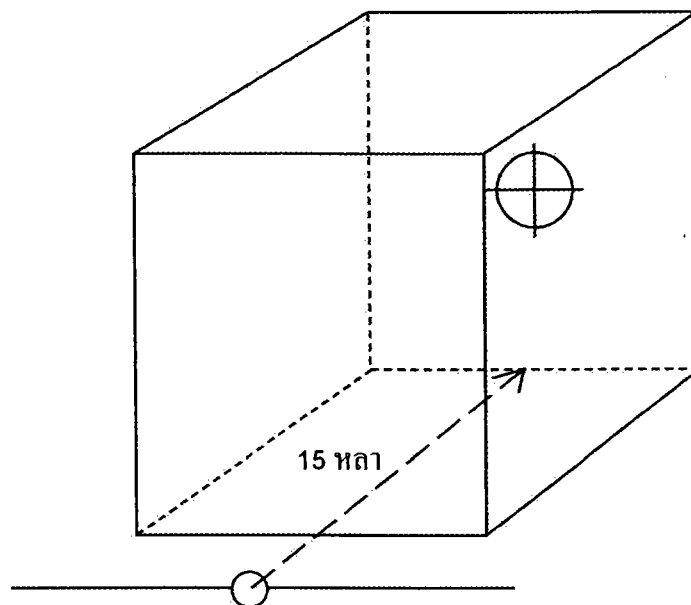
รายละเอียดแบบทดสอบกอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกอล์ฟ

รายการที่ 1

การไครฟ์

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการตีลูกระยะไกล

ภาพประกอบ 13

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว
ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อบอุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำแบบ
ทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการไต่รฟ์ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอล์ฟ 10 ลูก
2. หัวไม้ หรือหัวเหล็ก
3. สนามหญ้า
4. ธงสูง 1 ฟุต สีส้ม
5. เทปวัดระยะทาง
6. ปูนขาว
7. ไบบันทีกคะแนน

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

ปักธงห่างจากจุดเริ่มต้นถึงเส้นขอบแบบทดสอบ 1 จุดและตามความกว้างของจุดเริ่มต้น

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมอยู่หลังเส้นเริ่ม เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมที่จะไต่รฟ์แล้วให้ไปยืน
อยู่ ณ จุดเริ่มต้นที่กำหนดไว้ให้

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ปฏิบัติ 10 ครั้ง แต่ละครั้งจะให้คะแนนทุกครั้งทั้ง 1 จุดที่กำหนด
2. ต้องไม่ยืนล้ำเส้นในระหว่างทำการทดสอบ

การนับคะแนน

จะนับเฉพาะลูกที่เข้าเป้าเท่านั้น โดยจะใช้ลูกละ 1 คะแนน ถ้าลูกเข้าเป้าที่กำหนดไว้ให้ จะได้รับลูก
คนละ 10 ลูก

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 1-2 ครั้ง

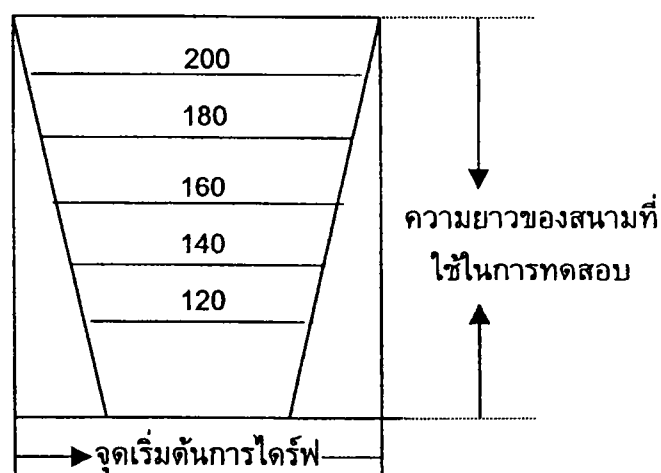
รายละเอียดแบบทดสอบของกีฬากอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกีฬากอล์ฟ

รายการที่ 2

การไครฟ์

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการตีลูกระยะไกล ๆ

ภาพประกอบ 14

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำแบบทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการไครฟ์ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอล์ฟ 10 ลูก
2. หัวไม้
3. สนามไคร์ฟกอล์ฟ
4. ธง
5. เทปวัดระยะทาง
6. ปูนขาว
7. ใบบันทึกคะแนน

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

จัดเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในสนามให้เรียบร้อย ปักธงจัดระยะทางตามที่กำหนดในแบบทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมอยู่ในจุดที่กำหนด เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมไคร์ฟลูกไปยังจุดหมาย

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้รับการทดสอบปฏิบัติ 10 ครั้ง แต่ละครั้งให้คะแนนทุกครั้ง
2. ผู้ปฏิบัติต้องไม่ยืนล้ำเส้นที่กำหนดไว้ให้

การนับคะแนน

จะนับจากการหยุดของลูก จะให้คะแนน 10 - 8 - 6 - 4 - 2 ตามลำดับโดยจะนำคะแนนทั้ง 10 ครั้งมารวมกัน

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

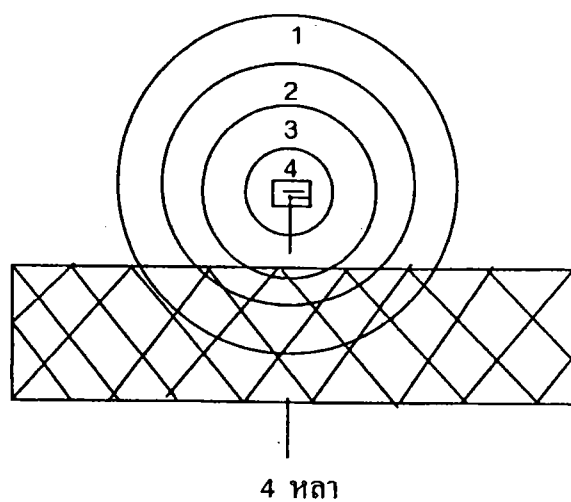
การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 1-2 ครั้ง
รายละเอียดแบบทดสอบของกอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกอล์ฟ

รายการที่ 3

การชิพ

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการชิพ

ภาพประกอบ 15

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว
ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อบอุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำแบบทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการชิฟ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอล์ฟ 10 ลูก
2. ไม้เวดจ์
3. สนามหญ้า รัศมี 3, 7, 15, 20 ฟุต
4. ปุนขาว
5. ใบบันทึกคะแนน

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

เขียนวงกลมรัศมี 3, 7, 15, 20 ฟุต ตามลำดับ จุดเริ่มชิฟห่างจากรัศมีวงนอก ระยะทาง 4 หลาและจุดที่ขึงเชือกสูงจากพื้น 1/2 ม. ห่างจากเส้นรัศมีวงนอก 1 หลา

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมอยู่ในจุดที่กำหนด เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมก็ชิฟลูกกอล์ฟข้ามเชือกไปยังจุดหมาย

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ปฏิบัติ 10 ครั้ง แต่ทุกครั้งให้คะแนนทุกครั้ง
2. ไม่ขึ้นถ้าเส้นเริ่มในระหว่างทำการทดสอบ

การนับคะแนน

นับคะแนนจากลูกตกเท่านั้น การคิดคะแนนจะคิดคะแนน 5 - 4 - 3 - 2 - 1 ตามลำดับที่ลูกตกในเขตรัศมีวงกลม ถ้าชิฟไม่ข้ามเชือกที่ขึงไว้ และไม่ถึงเขตในเขตวงกลมได้คะแนนเป็น 0 คิดคะแนนรวมของการชิฟลูกกอล์ฟทั้ง 10 ครั้งมารวมกัน

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 1-2 ครั้ง

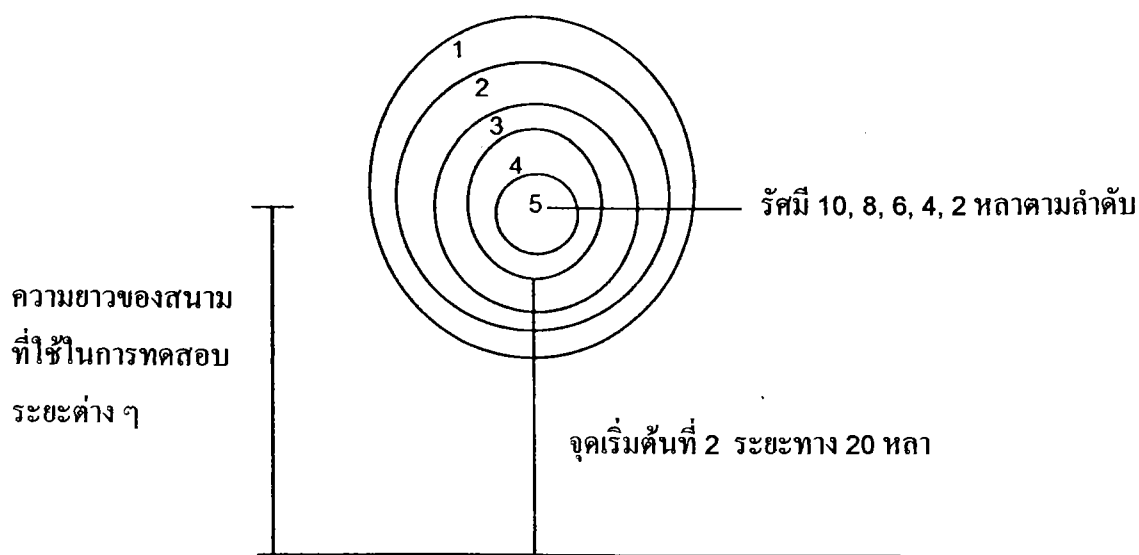
รายละเอียดแบบทดสอบของกอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกอล์ฟชายที่มีประสบการณ์

รายการที่ 4

การชิพ

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการชิพ

ภาพประกอบ 16

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อบอุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำแบบทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการชิฟ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอล์ฟจำนวน 10 ลูก
2. ไม้เวดจ์ SW, PW
3. สนามหญ้า รัศมี 10, 8, 6, 4, 2
4. ปูนขาว
5. ไบบันทึกระยะ

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

จัดเตรียมอุปกรณ์ตามแบบทดสอบ เริ่มจากการเตรียมสนามวัดระยะทางที่กำหนด

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมที่จุดกำหนดให้ เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมก็ชิฟลูกกอล์ฟไปยังจุดที่ต้องการ

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ปฏิบัติ 10 ครั้ง แต่ละครั้งใช้คะแนนตามที่กำหนด
2. ไม่ยื่นล้ำจุดที่กำหนดไว้ในระหว่างการทดสอบ

การนับคะแนน

นับคะแนนจากลูกตกเท่านั้น การคิดคะแนนจะคิดคะแนน 5 - 4 - 3 - 2 - 1 ตามลำดับที่ลูกหยุดในเขตที่กำหนด ถ้าลูกออกนอกบริเวณจะได้คะแนนเป็น 0 คิดคะแนนรวมของการชิฟลูกกอล์ฟทั้ง 10 คะแนน

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 1-2 ครั้ง

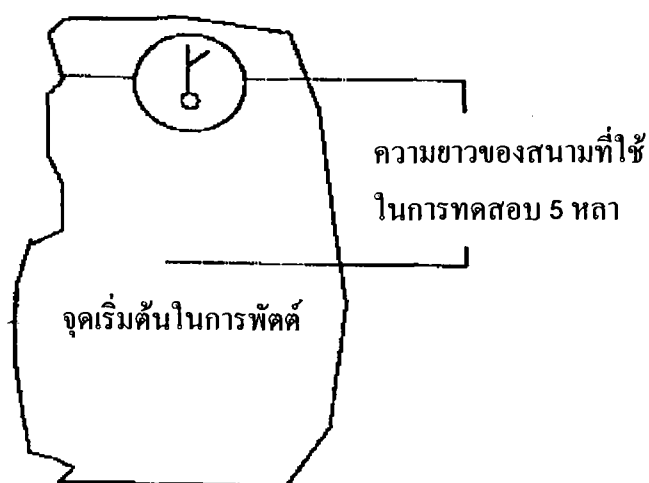
รายละเอียดแบบทดสอบของกอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกอล์ฟ

รายการที่ 5

การพัตต์

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการพัตต์

ภาพประกอบ 17

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอล์ฟมาแล้ว
ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำ
แบบทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการพัตต์ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอล์ฟจำนวน 10 ลูก
2. ไม้พัตต์
3. สนามหญ้าเรียบรัศมี 3 ม. ตรงกลางมีหลุมรัศมี 350 ซม. ลึก 7 ซม.
4. ปุนขาว
5. ไลน์ทีก

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

เขียนวงกลมรัศมี 65 หลา จุดเริ่มพัตต์ลูกกอล์ฟอยู่ที่ขอบรัศมี 5 หลา

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมที่เส้นรัศมี 3 ม. เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมพัตต์ลูกกอล์ฟไปยังหลุม
ที่กำหนดไว้

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ปฏิบัติ 10 ลูก จะนับคะแนน
2. ผู้รับการทดสอบวางลูกกอล์ฟที่เส้นรัศมี 3 ม.

การนับคะแนน

การนับคะแนน คือ ถ้าพัตต์ลูกกอล์ฟครั้งเดียวลงหลุมได้ 5 คะแนน พัตต์ 2 ครั้ง ลงหลุมได้ 3 คะแนน
พัตต์ 3 ครั้ง ลงหลุมได้ 1 คะแนน พัตต์เกิน 3 ครั้งได้ 0 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 10 ลูก

แบบทดสอบทักษะกอล์ฟ

คำชี้แจง

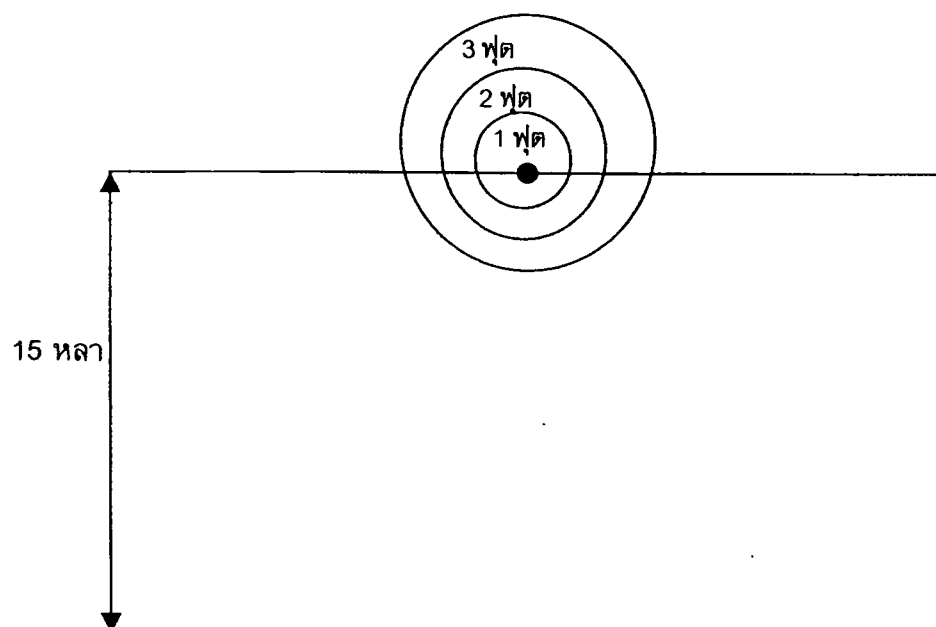
การเริ่มการทดสอบผู้รับการทดสอบทุกคนต้องทำการอบอุ่นร่างกาย โดยบริหารร่างกายและกล้ามเนื้อส่วนที่ใช้ในการเล่นกอล์ฟ และผู้รับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบก่อนทำการทดสอบ 2 ครั้ง
รายละเอียดแบบทดสอบกอล์ฟ ประกอบด้วยรายการทดสอบวัตถุประสงค์เพื่อวัดทักษะกอล์ฟ

รายการที่ 6

การพัตต์

วัตถุประสงค์

เพื่อทดสอบความแม่นยำในการพัตต์

ภาพประกอบ 18

รายละเอียดการทดสอบ

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้ผ่านการเรียนวิชากอัลฟมาแล้ว
ขอความร่วมมือทดสอบแบบทดสอบ

ขั้นตอนในการทดสอบ

ผู้ทดสอบได้รับคำชี้แจง โดยให้ผู้ทำการทดสอบได้อุ่นร่างกาย และได้ทำการทดลองทำ
แบบทดสอบคนละ 5 ลูก ให้ผู้รับการทดสอบ ทดสอบการพัตต์ 10 ลูก ตามแบบทดสอบ

อุปกรณ์และสถานที่

1. ลูกกอัลฟจำนวน 10 ลูก
2. ไม้พัตต์
3. กรีนที่ใช้ในการพัตต์
4. ปูนขาว
5. ไม้บันทึกคะแนน

การเตรียมอุปกรณ์และสถานที่

เตรียมอุปกรณ์บนกรีนให้พร้อมที่จุดต่าง ๆ และลูกกอัลฟตามกำหนดในแบบทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้รับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมที่จุดเริ่มต้นที่กำหนด เมื่อผู้รับการทดสอบพร้อมพัตต์ลูกกอัลฟ
ไปยังหลุมที่กำหนดไว้

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ปฏิบัติ 10 ลูก จะนับคะแนนเฉพาะลูกที่ลงเท่านั้น
2. ผู้รับการทดสอบวางลูกให้อยู่ในจุดที่กำหนด

การนับคะแนน

การนับคะแนน คือ ถ้าพัตต์ลูกกอัลฟในการพัตต์ 10 ลูก จะนับเฉพาะลูกที่ลงเท่านั้น ถ้าลงได้ 1 คะแนน
10 ลูกได้ 10 คะแนน

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พันธุ์ชัยการณั ทะสุวรรณ
 อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์อรุณ วรทอง
 อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ทองสุข สัมปะหังสิด
 อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธำณู ภูมิสำราญ
 อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
 คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์สมชาย แสงจิตต์พันธ์
 อาจารย์ประจำภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายวิชัย นามสกุล เพียรกลีกรรม
วันที่ 8 เดือน มีนาคม พุทธศักราช 2518
ที่อยู่ปัจจุบัน 13 / 9 หมู่ 6 ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี
ตำแหน่งวิชาการ อาจารย์
สถานที่ทำงาน โรงเรียนโยธินบูรณะ 1162 ถ.สามเสน เขตดุสิต กรุงเทพฯ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2533	ประถมศึกษา จากโรงเรียนบ้านหนองเม่น จ.อุทัยธานี
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนศรีบุญยานนท์ จ.นนทบุรี
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2541	วท.บ (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2546	กศ.ม. (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร